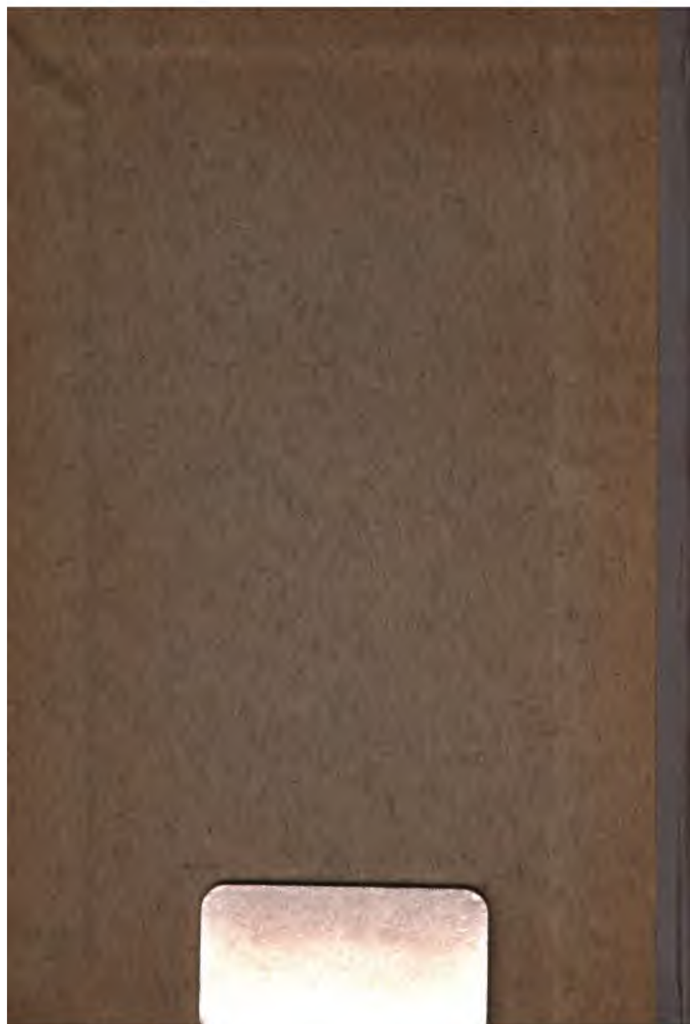
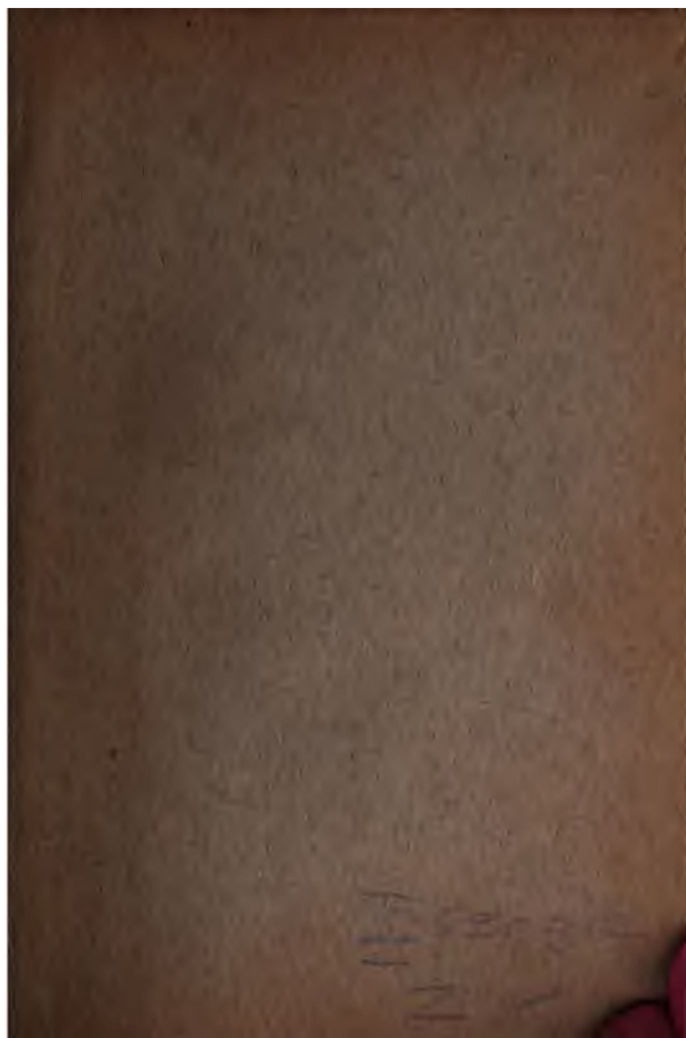

Helligehedens Vej.

Af

S. L. Brengle.

ʃ 75—

12/4

HELLIGHEDENS VEJ

(The Way of Holiness)

AF

S. L. BRENGLE
(Samuel Logan)

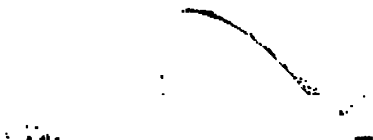
OBERSTLØJTNANT

FORFATTER AF

„Helps to Holiness“ og „Heart-Talks on Holiness.“

KØBENHAVN
UDGIVET PAA FRELSENS HÆRS FORLAG
1903

HELLIGHEDENS VEJ

AF

S. L. BRENGLE

OBERSTLØJTNANT

FORFATTER AF

„Helps to Holiness“ og „Heart-Talks on Holiness.“

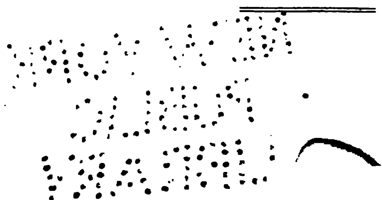

KØBENHAVN

UDGIVET PAA FRELSENS HÆRS FORLAG

1903

INDHOLD

FORORD

Denne Bog er bleven skreven paa min Anmodning. Jeg har læst den med Tak til Gud, og jeg føler, at han paa en øjensynlig Maade har hjulpet og paavirket Forfatteren under dens Udarbejdelse. Forfatteren er Officer i Frelsens Hær og arbejder for Øjeblikket i De forenede Stater og har skrevet to andre nyttige Bøger om det samme Emne, nemlig: «Helps to Holiness« og »Heart-Talks on Holiness«.

Hvilket Emne kan være af større Vigtighed eller Interesse for vore unge Kristne end Hellighed? Den Mening, at de dybe Ting om Gud kun er aabne for de erfarne og vise, har sikkert ikke længere nogen Plads blandt os. Det er af de umyndiges Mund, at han har beredt sig Lov; det er dem, der søger, der skal finde, hvordan end deres Alder, Historie eller

Visdom maatte være, og en fuld Frelse, der i saa høj Grad tiltrænges af dem, der skal bane sig Vej gennem Ungdommens Faldgruber og Tillokkelser, er beredt for dem alle af Guds uransagelige og rige Naade. Det er den fælles Arvedel for enhver Kristi Soldat.

Et helligt Liv er et Liv givet til Gud og modtaget af ham. Den er et helligt Menneske, som ikke mere lever for sig selv, som ikke mere lever efter sin egen Villie, eller i en verdslig Aand, eller paa en verdslig Maade, men som lever for Gud og efter hans Villie, som elsker og adlyder ham, agter og tjener ham i alle Ting, og som lader alle almindelige saa vel som hellige Ting i Livet ære sin Herre, derved at han udfører dem paa en saadan Maade, som behager ham. At hjælpe enhver Læser af denne Bog til at forstaa og erfare dette er den Hensigt med hvilken den er skreven.

Men denne Hensigt vil ikke naas uden Alvor hos Læseren. Religion er i meget høj Grad beroende paa Bevæggrunde og Hensigter. Om I i Sandhed er saa

fremadstræbende i Gudslivet, som I kan være, om I har sat eder for i eders Hjerte fuldt og helt at gøre Guds Villie og bestræber eder derfor Dag og Nat, da vil eders Mester, til Trods for eders Fejl og Ufuldkommenheder, velsigne og belønne eder; men hvis eders Svaghed og Vantro, eders Mangel paa Ydmyghed, Mod og Kærlighed er Frugten af eders egen Forsømmelse og Mangel paa en alvorlig Beslutning om at blive en hellig Guds Tjener, saa har I ikke mere Undskyldning for eders Fald og Misgreb, end de har, der begaar aabenbare og skændige Synder.

Jeg formaner eder, at I nu, medens I læser de Raad, som Jesu Aand taler gennem sin Tjener, beslutter eder til at leve et helligt Liv og ved den Helligaands Kraft arbejde paa eders egen Frelse og gaa igennem Verden pletfri og rene.

BRAMWELL BOOTH.

London, den 16. April 1902.

HELLIGHEDENS VEJ

I

HVAD ER HELLIGHED?

For en Del Aar siden, forinden mange af de unge Kristne for hvem denne Bog er skreven, blev født, spurgte en Pige mig: »Hvad er denne Helliggørelse eller Hellighed, som Folk taler saa meget om?«

Hun havde i omtrent et Aar hørt, at der blev vidnet, talt og prædiket om denne Erfaring, indtil jeg tænkte, at hun naturligvis maatte forstaa den. Hendes Spørgsmaal overraskede mig og gjorde mig næsten modløs; men jeg tog mig sammen og spurgte:

»Har De et hidsigt Temperament?«

»O ja,« sagde hun, »jeg har et Sind som en Vulkan.«

»Helliggørelse,« svarede jeg, »er at faa dette hidsige Temperament borttaget.« Denne Forklaring bragte hende til at tænke og gjorde hende godt; men den strakte sig ikke vidt nok. Om jeg havde sagt: »Helliggørelse er at faa det heftige Sind og al anden Synd borttagen og faa Hjertet fyldt med Kærlighed til Gud og Mennesker,« saa vilde det have passet, for det er Helliggørelse — det er Hellighed. Det er efter vor Maalestok at blive gjort lig Gud. Det er at blive gjort »delagtige i den guddommelige Natur.« (2. Pet. 1, 4).

En Gnist fra Ilden er af samme Beskaffenhed som Ilden selv. Den tyndeste af Kæmpeegens Rødder eller

den mindste af Vintræets Grene har Egens eller Vintræets Natur og er i den Retning af samme Beskaffenhed som Egen eller Vintræet. En Draabe Vand fra Oceanet paa Enden af en Finger er lig med Oceanet; naturligvis ikke i Udstrækning, for de store Skibe kan ikke sejle paa den, og de store Fisk kan ikke svømme i den; men den er lig med Oceanet i sin Beskaffenhed, i sit Ydre, i sin Natur. Just saaledes er et helligt Menneske lig Gud. Ikke at han er ubegrænset, som Gud er; han ved ikke alt, han er ikke almægtig og vis, som Gud er; men han er lig Gud i sin Natur. Han er god og ren, kærlig og retfærdig paa samme Maade, som Gud er.

Hellighed er da Lighed med Guds Natur. Det er Lighed med Gud, som han er aabenbaret i Jesus.

Men nogen vil raabe: »Umuligt! Vi er stakkels syndige Skabninger. Vi kan ikke blive lig Jesus. Han var guddommelig. Vis mig et Menneske som Jesus Kristus!«

Nuvel, lad os være taalmodige og forholde os rolige og gaa til Bibelen for at se, hvad den siger om den Sag, forinden vi gaar videre med at forklare, hvad Hellighed er. Hvad siger Jesus selv? Lyt!

1. Da han talte om sine Disciples Adskillelse fra Verden, siger han: »De er ikke af Verden, ligesom jeg er ikke af Verden«, og atter: »Ligesom du har sendt mig til Verden, saa har og jeg sendt dem til Verden.« (Joh. 17, 16—18). Vi er da lig Jesus i vor Adskillelse fra Verden. Jesus var i Verden; men han var ikke af Verden. Han glædede sig ikke ved dens ugudelige Veje.

Han var aldeles ikke fordærvet af dens hovmodige, syndige og selviske Aand. Medens han arbejdede og var sammen med daarlige Mennesker for at gavne dem, adskilte han sig dog altid fra dem i sin Aand.

En af vore kære Redningsofficerer gik til et Hus, der var fyldt med daarlige Kvinder, for at se til en syg Pige. Medens hun var der, erklærede Sundhedsautoriteterne, at Pigens Sygdom var Kopper. De forseglede Stedet, og Officeren blev lukket inde blandt disse stakkels fortabte Kvinder i flere Uger. Hun var paa et daarligt Sted; men hun hørte ikke dertil. Hendes rene Aand var i den yderste Modstrid med den Aand, som herskede der. Saaledes var Jesus i Verden, men ikke af den, og paa den samme Maade er hellige Mennesker saa forandrede, at

medens de er i Verden, er de ikke af den. De tilhører Himmelen, er kun fremmede og Pilgrimme og gør alt det gode de kan, medens de passerer igennem denne Verden til deres Faders Hus, deres himmelske Hjem. De er adskilte fra Verden.

2. Apostelen Johannes siger, naar han taler om dem, der venter at se Jesus og blive lig ham i Himmelen: »Og hver, som har dette Haab til ham, rense sig selv, ligesom *han* er ren.« Det er et højt Maal at sigte efter, for der fandtes ingen Urenhed hos Jesus. Han havde ingen urene Vaner. Han saa ikke gennem Fingre med nogen urene Tanker og Begær. Han brugte ingen uvenlige Ord. Han bevarede sig selv ren i alle Retninger. Saaledes skal vi være rene i Hjerte og Liv, som han var.

3. Atter siger Jesus, naar han ta-

ler om Guds Godhed og Kærlighed til de uretfærdige og daarlige Mennesker: »Værer derfor fuldkomne, ligesom eders Fader i Himmelen er fuldkommen.«

Atter siger han: »Jeg giver eder en ny Befaling, at I skal elske hverandre.« Hvorledes? I hvor høj en Grad? »Som jeg elskede eder, at I og skal elske hverandre.« Vi skal da være lig Jesus i vor Kærlighed til Gud og alle Mennesker, ja, til vore Fjender, men særlig til vore Brødre og Søstre i Herren.

4. Jesus siger, naar han taler om sig selv: »Tror mig, at jeg er i Faderen, og Faderen er i mig.« (Joh. 14, 11). Og derpaa siger han til Disciplene: »Paa den Dag (Pinsefestens Dag, naar Talsmanden kommer), skal I kende, at jeg er i min Fader, og I udi mig, og jeg i eder.«

(Joh. 14, 20). Vi skal da være lig Jesus i at have Gud boende i os.

Vi ser da, at Bibelen lærer, at vi kan blive lig Jesus. Vi skal være lig Jesus i Adskillelse fra Verden, i Renhed, i Kærlighed og i Aandens Fylde. Det er Hellighed.

Dette Værk blev begyndt i eder, da I blev omvendt. I opgav eders Synd. I blev til en vis Grad adskilt fra Verden; Kærligheden til Gud blev for en Del udgydt i eders Hjerte, og I følte, at Gud var med eder. Men om I ikke er bleven fuldstændigt helliggjort, saa vil I ogsaa føle, at der endnu er bitre Rødder inden i eder: heftigt Sind, Stolthed, for stor Følsomhed over for Lovprisning eller Dadel, Skamfuldhed over Korset, Kærlighed til Magelighed, verdsligt Sindelag og lignende. Dette maa tages bort, forinden eders

Hjerte er rent; Kærligheden til Gud og Mennesker maa være fuldkommen, og den Helligaand maa være eders Leder i alle Ting. Naar dette er gjort, vil I have den Erfaring, som Bibelen kalder for Hellighed, og som Frelsens Hær med Rette lærer, er Guds kære Børns Fødselsret.

Hellighed er da for dig og for mig ikke Modenhed, men Renhed: et rent Hjerte, i hvilket den Helligaand bor, fyldende det med ren, følsom og varig Kærlighed til Gud og Mennesker.

Der er en Plante i Syd-Amerika ved Navn »Pitcherplanten«, paa hvis Stamme der findes en bægerlignende Dannelse under hvert Blad, som altid er fuld af Vand. Medens denne Beholder er ganske lille, er den fuld; naar den vokser sig større, er den

fuld endnu, og naar den naar sin Modenhed, er den fuld. Dette illustrerer, hvad Hellighed er. Alt, hvad Gud fordrer, er, at Hjertet maa være frit for Synd og fuldt af Kærlighed; hvad enten det er et lille Barns medfølende Hjerte med sin svage Evne til at elske, eller det fuldvoksne Menneskes, eller den flammende Ærkeengels foran Tronen. Dette er Hellighed, og kun det. Det er ikke noget mindre end dette, og det kan ikke være noget mere.

O, skab i mig et Hjerte nyt,
Fra Syndens Lyster frit —
Hvori din Kærlighed er gydt,
Et Hjerte, Gud, som dit!

II

HVORFOR SKAL VI VÆRE HELLIGE?

Vi skal være hellige, fordi Gud ønsker det. Han befaler det. Han siger: »Men efter den hellige, som eder kaldte, vorder og I hellige i al Omgængelse. Derfor er der skrevet: vorder hellige, thi jeg er hellig.« Gud mener disse Ord alvorligt. Det er Guds Villie, og den kan man ikke gaa uden om. Just saaledes som en Mand ønsker, at hans Ur skal gaa rigtigt, hans Bøsse ramme, at hans Venner skal være standhaftige, hans Børn lydige, hans Hustru trofast, paa samme Maade ønsker Gud, at vi skal være hellige.

Befaling synes imidlertid for mange at være haard. De er bleven vant til, at Befalinger efterfølges af Forbandelser eller Trampen med Foden eller Slag i Bordet. Men vi maa ikke forglemme, at »Gud er Kærlighed«, og hans Befalinger er ikke haarde, men venlige. De kommer fra et uendeligt kærligt og alvist Hjertes Fylde. De er til vort Bedste. Om en Jernbanevogn kunde tænke eller tale, vilde den vist sige, at det at løbe paa to Spor Aar efter Aar den samme Vej var meget trivielt. Men om den holdt paa større Frihed og sprang af Sporet, saa vilde den sikkert ødelægge sig selv. Saaledes ødelægger det Menneske sig selv, som ønsker Frihed, men nægter at adlyde Guds Befaling om at være hellig. Jernbanevognen blev lavet til at løbe paa dette

Spor, og paa samme Maade blev vi skabt for at leve efter Guds Befaling: at være hellige, og kun paa den Maade kan vi opnaa varige Goder.

O, hvor hans Ord er kærlige! Lyt: »Og nu, Israel! hvad begærer Herren din Gud af dig uden det: at frygte Herren din Gud, at vandre i alle hans Veje og at elske ham og at tjene Herren din Gud af dit ganske Hjerte og af din ganske Sjæl; at holde Herrens Bud og hans Skikke .... at det skal gaa dig vel!« (5. Mos. 10, 12—13).

Det skal gaa dig vel! Det skal gaa dig vel! Kan du ikke indse det, min Broder, min Søster? Det er til dit eget Bedste. Der er intet haardt, intet selvisk i vor Herres Befaling. Det er dit Bedste, han søger. Vel-

signet være hans Navn! Gud er Kærlighed.

Vi skal være hellige, fordi Jesus døde for at gøre os hellige. Han hengav sig selv til Slag, Bespyttelse, grusom Bespottelse, Tornekronen og Døden paa Korset i den Hensigt. Han ønsker et helligt Folk. Om dette bad han: »Hellige dem i din Sandhed; dit Ord er Sandhed.« (Joh. 17, 17). For dette døde han: »Som gav sig selv for os, at han maatte forløse os fra al Uretfærdighed og rense sig selv et Ejendomsfolk, nidkært til gode Gerninger.« (Tit. 2, 14). »Kristus elskede Menigheden og hengav sig selv for den, paa det han kunde hellige den, og han rensede den .... at han maatte fremstille sig den, en herlig Menighed, som ikke har Plet eller Rynke eller noget deslige, men at den

maatte være hellig og ustraffelig.« Lad os ikke bedrøve ham! Lad ikke hans dyrebare Blod være rundet forgæves!

Vi skal være hellige for at kunne blive nyttige.

Hvem har været de mægtigste Guds Mænd i alle Tidsaldre? De, som har været hellige; Mennesker med rene Hjerter, der flammer af Kærlighed til Gud og Menneskeheden; uselviske Mennesker; ydmyge Mennesker, der forglemmer sig selv i deres Kærlighed til og i deres Arbejde for andre; trofaste Mennesker, hvis Liv er »skjult med Kristus i Gud.« Moses, den mest beskedne af alle Mænd; Paulus, som med Glæde vilde ofre sit Liv for Folket; Luther og Fox, St. Franciscus og Wesley, Generalen og Fru Booth, og ti Tusinde Gange ti Tusinde mindre Mænd

og Kvinder, som var store i Herrens Øjne. Disse er de, som Gud har benyttet.

Saalænge der er nogle af Syndens Rødder i Hjertet, kan den Helligaand ikke lede os, som den vil, og vor Brugbarhed indskrænkes. Men naar vore Hjerter er rene, bor den Helligaand i os, og da har vi Kraft til at tjene Herren. Da kan vi arbejde for Gud og gøre det gode til Trods for al vor Uvidenhed og alle vore Svagheder. Halleluja!

En ligefrem og beskeden ung Irlænder hørte om Velsignelsen af et rent Hjerte; han gik i sig selv, faldt paa sine Knæ for Herren og raabte til ham om at faa denne Gave. En Mand kom tilfældigvis til at høre ham og skrev følgende om det: »Jeg skal aldrig glemme hans Bøn. »O, Gud, jeg anraaber dig om at faa

denne Velsignelse!« bad han og tilføjede, som om Gud havde vist ham, hvad der hindrede ham i at naa dette: »Min Fader, jeg opgiver al bevidst Synd og beder dig kun om Kraft dertil.« Dernæst sagde han atter og atter, som om hans personlige Synder passerede forbi ham: »Jeg vil opgive dem; jeg vil opgive dem!«

Da rejste han sig roligt fra sin knælende Stilling, vendte sit Ansigt mod Himmelen og sagde: »Og nu tilegner jeg mig Velsignelsen!« Han blev nu først opmærksom paa min Nærværelse, og med et straalende Ansigt rakte han sin Haand ud for at trykke min. Man kunde føle Aandens Nærværelse, da han sagde: »Jeg har modtaget den; jeg har modtaget den!«

Og jeg tror, at det var Tilfældet;

for i det nærmeste Par Maaneder ledede han mere end treds Mennesker ind i Guds Rige. Hele hans Liv var forandret.«

Det at blive hellig og nyttig er muligt for enhver af os, og det er langt bedre end at være stor og berømt. At frelse Sjæle er bedre end at befale over en Hær, vinde et Slag, regere et Rige eller at sidde paa en Trone.

Vi skal desuden være hellige for at være sikre. Synd i Hjertet er mere farligt end Krudt i Kælderen. Forinden Peter fik Velsignelsen af et rent Hjerte og den Helligaands Daab, gav han efter for sin syndige Natur, bandede, svor og fornægtede Jesus. Forinden David fik denne Erfaring, faldt han ogsaa for en frygtelig Synd og havde nær mistet sin Sjæl.

Husk, at Hellighed er hverken mere eller mindre end fuldkommen Kærlighed til Gud og Mennesker i et rent Hjerte. Om vi elsker Gud af hele vort Hjerte, vil vi med Glæde holde alle hans Befalinger og handle efter hans Villie, eftersom han gør os bekendt med den. Og om vi elsker vore Medmennesker som os selv, vil vi ikke med vor Villie gøre dem nogen Uret. Saa vi ser, at denne hellige Kærlighed er den sikrest mulige Vogter imod al Slags Synd, baade imod Gud og Mennesker, og vi kan ikke gøre Regning paa at være sikre, undtagen vi er i Besiddelse af den. Uden den faldt Peter og David; men med den modstod Josef og Daniel Fristelserne ved Kongens Hof, og de tre hebraiske Ynglinge og den ilddøbte Stefanus og Paulus saa med Glæde

Døden i Øjnene hellere end at fornægte deres Herre.

Endelig skal vi være hellige, fordi vi paa det mest højtidelige bliver forsikret om, at uden Hellighed skal intet Menneske se Gud (Hebr. 12, 14), og Gud har gjort alle Ting rede, saa at vi, om vi vil, kan faa denne Velsignelse, og saaledes bliver de, der nægter at modtage den eller handler letsindig med den, uden Undskyldning.

Jeg priser ham, fordi han for flere Aar tilbage vakte mig op, saa at jeg fik indse Vigtigheden af denne Sag, og fordi han sendte hellige Mennesker paa min Vej, der vidnede om og forklarede alt angaaende denne Erfaring og satte mig i Stand til at hellige mig selv helt til ham og søge ham af hele Hjertet, og han gav mig denne Velsignelse.

Vil du have den, min Kammerat? I saa Tilfælde, modtag Jesus som din Helliggører just nu.

»Dit Værk er begyndt nu i mig;
Min Vantro har fundet sin Grav;
Hver Afgud er faldet for dig!
Dig tilhører alting,
Ja alt, hvad du gav.

Min Jesus, jeg vover at tro;
Dit Blod som min Frelse jeg ser;
Du gav mig i Sjælen nyt Liv;
Min Sjæl nu kan frydes;
Thi du har mig kær!«

III

HVORLEDES HELLIGHED OPNAAS

Gud lader aldrig Kartofler, Hvede eller Havre fremspire uden Menneskets Hjælp. Han slutter Forbund med dem om at frembringe saadanne Ting; han skaffer Solskin og Luft, Regn og Dug, Dag og Nat, frugtbare Aarstider, smaa flittige Orme og Insekter, som holder Jordens Lunger aabne, saa at den kan aande, og han giver Sæden Liv, saa at den kan vokse. Mennesket maa berede Jorden, plante Sæden, holde Ukrudtet nede og indhøste. Undertiden tænker Menneskene, at de besørger det hele; men de tager meget fejl.

Vor himmelske Fader har beredt Jorden i Tusinder af Aar for enhver Kartoffel, der gror, og han arbejder uophørlig Dag og Nat for at hjælpe Mennesket til at kunne høste.

Saaledes er det ogsaa med Frelse. Gud og Mennesket maa arbejde sammen, baade naar det gælder at frelse og helliggøre. Gud frelser aldrig en Synder uden dennes Hjælp, og undertiden ogsaa ved Hjælp af andre Folk, som prædiker, beder, skriver, synger eller udstaar Lidelser, for at hin kan blive frelst. Aarhundreder forinden vi blev født, sørgede Gud for Midlet til alles Frelse. Engle og Profeter forkyndte Guds Sandheder. Jesus kom og viste os Guds Kærlighed og døde for vore Synder; den Helligaand blev udgydt; den velsignede Bibel blev skreven, og al Ting blev gjort rede.

Men Synderen maa selv høre Sandheden, maa angre, bekende sine Synder og opgive dem, og maa bede Gud om Tilgivelse og tro, forinden han kan blive frelst. Det vilde være ligesaa daareagtigt for en Synder at vente Frelse uden dette som for en Landmand at vente en Kartoffelhøst uden at have plantet.

Saaledes maa vi, for at faa denne uvurderlige Gave: den Helligaand i et rent Hjerte — arbejde sammen med Gud. Fra Guds Side er alting rede, og han venter og længes efter at give os denne Velsignelse; men forinden han kan gøre dette, maa vi med hans Hjælp gøre os selv rede; vi maa gøre vor Part, og den er meget let og ligefrem at udføre.

1. Vi maa indse, at vi trænger til denne Velsignelse, og for at kunne indse dette, maa vi være tydelig

retfærdiggjorte. Ingen Synder har sine aandelige Øjne aabne nok til at indse Behovet af et rent Hjerte. Han er blind for disse Ting. Han kan bære paa et forfærdeligt Had i sit Hjerte; men saa længe, som han holder sig selv i Tømme og ikke skader nogen, saa tror han, at han er en meget skikkelig Fyr. Han kan ikke indse, at han i Guds Øjne er en Morder, for Gud siger: »Hver, som hader sin Broder, er en Manddraber.« (1. Joh. 3, 15). Han kan i sit Hjerte være vellystig; men saa længe, som han ikke begaar Hor, smigrer han sig selv med, at han i Guds Øjne er ganske respektabel, til Trods for den Kendsgerning at Jesus siger, at et vellystigt Blik er Hor. (Matth. 5, 28).

Det gælder altsaa først om at være vel frelst og leve saa fuldkom-

ment i Lyset af Guds Smil, at vi kan se vort Behov for Renhed.

2. Vi maa ikke prøve paa at skjule vort Behov, men frimodigt bekende det. Lad mig spørge dig: Ved du, at du er frelst?« Du siger: »O ja, jeg ved, at jeg har givet mit Hjerte til Gud, og jeg føler, at mine Synder er tilgivne, og at mit Liv er bleven forandret, og at jeg er frelst just nu.«

Godt; men ved du, at dit Hjerte er rent? Er alle bitre Rødder borte? Bærer du taalmodig andres Fejlgreb? Bærer du ydmygt og med et forsonligt Sind andres Uvenlighed? Elsker du Gud af hele dit Hjerte, Sjæl og Sind og din Næste som dig selv? Føler du, at al Ondskab, Hovmod, Stolthed, Misundelse, Skinsyge, daarligt og smudsigt Begær, uhellig Ærgerrighed, Vantro og alle daarlige

Ting, er bleven taget ud af dit Hjerte, og at den Helligaand hele Tiden er din Vejleder i alle Ting? Husk, at Hellighed har noget at gøre med Hjertet, og, som Salomon siger, »fra Hjertet udgaar Livet.« Jesus ser til Hjertet, og han siger: »Salige er de rene af Hjertet.«

Om dit Hjerte ikke er rent, saa vær ikke bange eller skam dig for at sige det, men fortæl frimodig din himmelske Fader hele Sandheden desangaaende.

3. Dernæst gælder det at tro, at Velsignelserne er for eder. Om du ikke tror, at du kan blive renset fra Skinsyge, Misundelse, Hidsighed og al anden Synd og blive bevaret ren og god hele Tiden, vil du naturligvis heller ikke søge om det.

Satan vil uden Tvivl gøre alt, hvad han kan, for at tage Modet fra dig

og faa dig til at tvivle paa, at du selv personlig kan opnaa at blive hellig. Han vil fortælle dig, at det er for andre Mennesker, men ikke for dig. Men han kan lige saa godt fortælle, at Solen skinner for andre Mennesker og ikke for dig. Vor himmelske Fader »lader sin Sol opgaa over onde og gode og lader det regne over retfærdige og uretfærdige.« Han anser ikke Personer. Velsignet være hans hellige Navn! Han tilbyder sin fulde Frelse til alle, der vil modtage den.

Satan vil fortælle dig, at din Karakter er af en saa særlig Beskaffenhed, eller dine Forhold i Hjemmet, Skolen, Forretningen eller Fabrikken er saa vanskelige, at du ikke kan have Haab om at blive hellig.

Din Karakter kan være af en sær-

lig Beskaffenhed; men Gud vil tage al Synden bort fra den paa en saadan Maade, at hvor den nu er særlig utaalmodig, misundelig, skinsyg, vellystig og daarlig, vil den blive særlig god, taalmodig, kærlig, ædelmodig, ydmyg og ufordærvet.

En hovmodig Pige af et heftigt Temperament blev helliggjort, og hun blev mild og venlig som Jesus. En stolt, ærgerrig ung Fyr, som jeg kender, fik et rent Hjerte, og han blev saa ydmyg og selvopofrende, at hans Venner næppe kendte ham igen.

Hvad vore Omstændigheder angaar, saa vil Hellighed gøre os til disses Herrer og ikke til disses Tjenere. Forleden Dag vilde jeg lave et Hul i det haarde, ru Hylster til min Fyldepen, med hvilken jeg skriver disse Ord. Jeg varmede en

Naal og borede den lige igennem Hylsteret. Om Naalen havde været kold, saa vilde jeg rimeligvis enten have knækket den eller Hylsteret, og jeg vilde sikkert ikke have faaet lavet et Hul i det. Hellighed vil gøre eder varme nok til at bryde igennem dine Omstændigheder. »Vor Gud er en fortærende Ild,« og Hellighed er *Gud i dig.*

Satan vil fortælle dig, at du har fejlet saa ofte, at Gud nu ikke vil give dig Velsignelsen. Det er en af Djævelens Løgne. Tro det ikke. Din Moder kunde behandle dig paa den Maade, men ikke Gud; for »Gud er Kærlighed.« Han kender alle dine Fejlgreb og har Medlidenhed med dig og elsker dig dog, og ønsker langt mere at give dig Velsignelsen, end du ønsker at modtage den. Peter fejlede atter og at-

ter i Løbet af de tre Aar, han var sammen med Jesus, og tilsidst begik han en frygtelig Handling i det Øjeblik, han bandede og svor paa, at han ikke kendte Jesus; men til Trods for det altsammen elskede Jesus ham dog, og et Par Uger efter den Tid fik Peter Velsignelsen, og vi finder, at han vandt tre Tusinde Sjæle paa en eneste Dag.

Satan vil maaske fortælle dig, at selv om du faar Velsignelsen, saa vil Folk ikke tro, at du har den. Nuvel, antag, at de ikke vil, hvad gør saa det? Vil du nægte at tro paa Gud, fordi Folk ikke vil tro paa dig? Om du faar Velsignelsen og lever i dens Glæde, Fryd, Kraft og Herlighed, saa vil de før eller senere tro paa dig, just ligesom Folk tror, at der er Ild i en Kakkelovn, naar de føler dens Varme.

For at faa Velsignelsen maa du modstaa Djævelen og tro, at den er for dig.

4. Du maa tro, at den er for dig *nu*. Det er forbavsende, saa Folk tøver med at søge Frelse; men det er endnu mere forbavsende, hvorledes de tøver med at søge et rent Hjerte til ved en anden Lejlighed. Djævelen og deres daarlige, vantro Hjerter vedbliver med at sige: »En Gang, men ikke netop nu.« Men den kære Herre vedbliver med at hviske fuld af Barmhjertighed: »Se, nu er det den behagelige Tid. Se, nu er det Frelsens Dag.« — »I Dag, om I hører hans Røst, forhærd ikke eders Hjerte.« Intet bedrøver den Helligaand og forhærder Hjertet mere end denne Tøven og Vantro.

5. Det næste, der er at gøre, er at komme til Jesus for at faa denne

Velsignelse, og komme med et sanddru Hjerte, intet holdende tilbage, men givende dit Alt til ham for Tid og Evighed, at han kan give sit Alt til dig. Paa dette Punkt maa der ikke være noget Hykleri, Bedrageri eller Halvhjertethed; men du maa betale den fulde Pris. Herren tilbyder os den største Velsignelse, der kan opnaas paa denne Side af Graven. Han tilbyder os fuldkommen Renselse fra Synd, fuldkommen Sejr over Djævelen, og at den Helligaand vil bo i vore rene Hjerter for at lære, vejlede og trøste os; men i Bytte vil han, at vi skal give ham vort Alt.

Hvor uendelig og haabløst daareagtigt vilde det ikke være, om vi var saa selviske, frygtagtige eller vantro, at vi nægtede at tage imod denne Velsignelse! Det var, som om vi vilde tænke os, at en Konge vilde

give en stakkels Tigger Klæder af Fløjl og Guld i Bytte for Laser, Diamanter i Bytte for Smuds og et herligt Palæ i Stedet for en Kælder eller et Tagkammer. Hvor stor en Daare vilde ikke den Tigger være, der vilde beholde nogle faa af sine Laser, en lille Del af sit Smuds og Rettigheden til at vende tilbage til sit Tagkammer nu og da, saa at Kongen til sidst vilde tage alle de herlige Ting tilbage, som han havde givet! Saa daareagtige, og endnu mere, er de, som prøver paa at faa denne Velsignelse fra Gud, medens de nægter at give ham deres Alt og fuldtud adlyde ham.

Herrens Ord til os i den Retning er: »Fører al Tienden til Forraadshuset, at der kan være Spise i mit Hus, og prøver mig dog derved, siger den Herre Zebaoth, om jeg

ikke vil aabne eder Himmelens Sluser og udgyde Velsignelse over eder i Overmaal.« (Mal. 3, 10). Det er ingen lille Velsignelse, men en Overflod af Velsignelser, som Herren vil give os.

Da Jonathan Edwards, en af Guds mægtige Mænd i Fortiden, kun var en ung Student, skrev han følgende i sin Dagbog:

»Jeg har i Dag fornyet mit Løfte og min Overgivelse. Jeg har fremstillet mig for Gud og givet mig selv og alt, hvad jeg er og har, til ham, saa at jeg ikke i nogen Henseende er min egen og ikke kan gøre nogen Fordring gældende paa mig selv — min Forstand, min Villie og mine Følelser — og ikke har nogen Ret til dette Legeme — denne Tunge, disse Hænder, disse Fødder og disse

Sanser. Jeg har givet enhver Evne til Gud, saa at jeg i Fremtiden ikke vil fordre nogen Ret for mig selv.«

Synes et saadant Liv at være uden Tiltrækning for dig? Nogen har skrevet:

»Et Katedral-Vindu, set udefra, er mørkt og betydningsløst; men træd indenfor, og Himmelens Lys, der strømmer igennem det, forskønner det med enhver mulig Form og Farve. Hengivelse til Guds Tjeneste kan synes at være mørk nok, naar den ses udvendig fra; men træd ind i denne Erfaring, og den guddommelige Kærligheds Lys, der strømmer igennem den, skal give eders Liv en Skønhed og Velsignelse, som tilhører Himmelen selv.«

For at kunne hengive os paa en saadan Maade maa vi gøre det gen-

tagne Gange og forvisse os selv om, at vi har givet vort Alt, og at det er vort hele Hjertes Mening. Men naar vi har gjort dette, lige til vi uden Tvivl kan se op i Jesu Ansigt og synge:

»Mit Alt er paa dit Alter;
Paa Ilden venter jeg«,

saa kan vi være sikre paa, at vi er nær ved Velsignelsen.

Om vi saaledes giver os selv til Gud, er der kun een Ting mere at gøre, og det er, at tage imod den i Tro og vente taalmodig paa Aandens Vidnesbyrd, at det er sket.

En Adelsmand, hvis Søn var syg, kom til Jesus »og bad ham, at han vilde komme og helbrede hans Søn; thi han var nær ved Døden. Da sagde Jesus til ham: dersom I ikke se Tegn og Undergerninger, vil I

ikke tro. Manden sagde til ham: Herre! kom før mit Barn dør. Jesus siger til ham: gak bort, din Søn lever. Og Manden troede det Ord, som Jesus sagde til ham, og gik bort.« (Joh. 4, 47—50). Den næste Dag, da han kom hjem, fandt han, at hans Dreng var rask. Halleluja! Det er den Slags Tro, der gaar bort med Velsignelsen.

Jesus vil ikke svigte dig paa dette Punkt, om du taalmodigt ser op til ham og holder fast ved din Tro.

Atter og atter har jeg set Mennesker komme ind i Lyset, naar de har opgivet alt og troet paa denne Maade.

Paa et Helliggørelsesmøde for nogen Tid siden var Bodsbænken fuld af søgende Sjæle; blandt disse var der flere alvorlige unge Mennesker. Jeg spurgte en af dem, der

syntes at være mest alvorligt paavirket:

»Giver De Dem selv og alt, hvad De har, til Gud i denne Stund?«

«Ja, jeg gør,« sagde han.

»Hvem tilhører De saa?« spurgte jeg.

»Jeg er Herrens.«

»Kan De tro, at Herren helliggør sin Ejendom?«

»Ja, jeg kan.«

»Naar?«

»Nu!« og han blev fyldt med den hellige Troens Glæde og begyndte straks at prise Herren, og flere andre fik den Morgen Velsignelsen paa samme Maade.

Du, min Broder og Søster, kan ogsaa faa Velsignelsen just nu, dersom du paa denne Maade opfylder Betingelserne.

I mægtig Tro vi fremad gaar,
Til Gud alene se.
Med ham os alting muligt er;
Han vil — og det skal ske!

IV

HVORNAAR HELLIGHED OPNAAS

En forstandig ung Frelsenssoldat rejste sig paa et af vore Møder for flere Aar tilbage og sagde: »Siden Herren omvendte mig, har jeg aldrig *begæret* noget daarligt; men der var noget i mig, der *gjorde* det.«

En lille Dreng af mit Bekendtskab blev herligt frelst og var i nogen Tid meget lykkelig og god. Men en Dag kom han hen til sin Moder og sagde: »Mo'r, jeg er træt af at leve paa den Maade.«

»Hvorfor, hvad er der nu i Vejen?« spurgte Moderen.

»Jeg vil være god hele Tiden,«

sagde den lille Fyr. »Du beder mig om at gaa og udrette forskellige Ting, og jeg gør det; men jeg er vred indvendig, og jeg ønsker at være god hele Tiden.«

Baade den unge Mand og Drengen var omvendt. Begge ønskede at være gode, men fandt i dem selv noget, der var forkert, og de vidste, at saa længe dette Noget forblev i dem, var de ikke hellige. Hvor korrekt end deres udvortes Liv maatte være, saa var Hjertet ikke rent. Det er ethvert omvendt Menneskes Erfaring, som ikke har trængt sig frem til Hellighed, og det stemmer overens med Skriften, hvor Paulus taler om, at naar han vil gøre det Gode, hænger det Onde ved ham.

Naar vi er bleven omvendt, er vore Synder tilgivet, og vi føler en herlig Fred inden i os, og vi elsker

Gud og Mennesker og ønsker at gøre godt og være gode hele Tiden, og vi har Magt til at gøre det Gode og til at besejre daarlige Vaner og Fristelser; men der er dog endnu noget tilbage i vore Hjerter, som maa borttages, forinden vi er hellige. Dette Noget inden i os kalder Bibelen for »det gamle Menneske«. Det er den gamle Natur, der bliver vred, naar Mennesker eller Ting ikke behager os; den er bedragerisk, stolt, uren, ulydig, taabelig og selvisk. Naturligvis giver Omvendelse et slemt Stød til dette »gamle Menneske« og undertrykker det og faar det til at passe paa sig selv, saa at det ikke længere handler saa daarligt, som det en Gang gjorde; men det er endnu levende og passer paa en Lejlighed til at sejre igen. Og bedrøveligt nok sejrer det ofte og faar

Kristne til at gøre og sige Ting, som er forkerte og som bedrøver og udslukker den Helligaand.

»Det gamle Menneske« foraarsager Skænderi, Misundelse, Skinsyge og daarlig Snak i Menigheder og Korps, og fører til al Slags Frafald og til mange Kristnes Ruin. Paulus havde et Korps, som i høj Grad var besværet paa den Maade (1. Kor. 3).

Forinden vi kan blive hellige, maa dette »gamle Menneske« aflægges; det daarlige inden i os maa dø; denne Syndens Sæd maa ødelægges, og det er noget, som kan og bør finde Sted lige saa hurtigt efter Omvendelsen, som vi ser vort Behov og Muligheden af, at det kan ske, og kommer til Jesus med hele vort Hjerte og med fuldkommen Tro paa, at det kan ske.

Nogle Folk siger, at vi ikke kan

blive fri for denne onde Natur, førend vi dør; men vi maa holde os til Bibelen og tro, hvad denne Bog siger. Og Bibelen lærer os sikkert, at vi kan blive hellige i dette Liv. Den siger: »Værer hellige«, og det betyder *nu*, ikke efter Døden. Om en Mand siger til sin Dreng: »Vær ærlig, vær sanddru,« saa mener han: vær ærlig og sanddru nu, i *denne* Verden, ikke kun i Himmelen. Saaledes mener Gud, at vi maa blive hellige her og nu.

Atter siger Bibelen: »I skal aflægge det gamle Menneske . . . som fordærves ved bedragelige Lyster . . . og iføre det ny Menneske, som er skabt efter Gud i Sandhedens Retfærdighed og Hellighed.« (Ef. 4, 22—24). Den siger til os: »Aflægger ogsaa I alle disse Ting: Vrede, Hidsighed, Ondskab, Bespottelse, slem

Snak af eders Mund.« Og tillige: »Værer fyldte med Aanden.» Alt dette maa finde Sted nu.

Vi læser om Disciplene, at »de blev alle opfyldt af den Helligaand« (Ap. G. 2, 4) og om »Stefanus, en Mand fuld af Tro og den Helligaand« (Ap. G. 6, 5) og om Troende, hvis Hjerter blev rensede ved Troen (Ap. G. 15, 9), lang Tid forinden de naaede til Himmelen. Hos Gud er ikke Persons Anseelse, og just saaledes som han gav den store Velsignelse til de første Kristne, vil han sikkerligen ogsaa give den til os, naar vi giver os selv helt til ham.

Jeg skal aldrig forglemme, hvorledes en smuk sekstenaars Pige en Søndag Eftermiddag, efter at have hørt om Muligheden af at opnaa Velsignelsen af et rent Hjerte, gik lige

frem til Platformen, faldt paa sine Knæ og løftede sit taarevædede Ansigt mod Himmelen, fortalte Herren, hvor meget hun ønskede et rent Hjerte, fyldt med den Helligaand, just da. Hun saa, at hun ikke behøvede at vente, men at det *nu* var den behagelige Tid. Og — o! hvor Gud velsignede hende! Snart ombyttedes Taarerne med Smil, og himmelsk Glæde straalede paa hendes Ansigt. Flere Aar efter fandt jeg hende paa en Platform som Løjtnant, med et endnu straalende Ansigt og med et Hjerte, der endnu var rent.

Paa denne Maade, min kære Ven, kan denne dyrebare Skat blive din. Jesus døde for at købe Frelse til det yderste for dig, og det er din himmelske Faders Villie med dig, at du skal modtage den just nu. Hav Tro til Gud; giv dig selv helt til

ham i dette Øjeblik, og begynd at søg denne Velsignelse med en Bestemthed, som aldrig vil standse, førend den tilhører dig, og du skal ikke være længe foruden den. Priset være Herren!

O Gud, til dig min Sjæl ser op;
Min Frelsermand er du;
Til dig alene staar mit Haab,
Velsign du mig — just nu!

Tak, dyre Jesus, for dit Svar:
Du helt mig frelse vil!
Forløsning i dit Blod jeg har;
Tak, Frelser kær og mild!

V

HELLIGHED: ET KÆRLIGHEDENS RESULTAT

»Jeg vilde ønske, at jeg kendte Hemmeligheden ved Pauli Gudsfrygt,« sagde den gode Asa Mahan en Dag til Hr. Finney. »Paulus sagde: »Kristi Kærlighed tvinger os.«« Just i samme Øjeblik stod den herlige Sandhed klart for ham, at vi ikke bliver helliggjort ved Gerninger, men ved Tro, der er virksom i Kærlighed, og at Jesu Religion ikke bestaar af Løfter, Beslutninger, forfærdelige Kampe og Anstrengelser, men af Liv, Kraft og glad Kærlighed, og han forlod Fin-

neys Værelse med de Ord: »Jeg ser det, jeg ser det!« og fra den Time af blev triumferende Hellighed hans Erfaring her i Livet.

O, at alle Mennesker vilde indse, at Hellighedens Vej er en »ny og levende Vej« og ikke en gammel, død, trættende, smertende og nedbrydende Formers og Ceremoniers Vej, der efterlader Sjælen beskæmmet og utilfreds og med en Følelse af, at den har taget fejl og har lidt Nederlag! Den er en Sejrens og Glædens Vej.

Den simple Hemmelighed ved denne »ny og levende Vej« er Kristi tvingende Kærlighed. Naar vi indser, at han elsker os og døde for os, og at han ønsker, at vi skal tjene ham af Kærlighed, og da giver os selv hen til ham af hele Hjertet og i Tro for at tjene ham

paa en saadan Maade, saa bliver denne Hemmelighed vor.

»Skal jeg gaa og fortælle Moder, mine Brødre og Korpset, hvor troløs jeg har været?« spurgte en ung Pige med hvem jeg talte om Velsignelsen. »Jeg føler, at det vil jeg aldrig kunne gøre.« Hun havde atter og atter ladet sig besejre af sine Luner, og jeg følte, at hun burde bekende det over for dem, som hun sandsynligvis havde hindret ved sin Ustadighed. Men jeg indsaa, at hun ikke vilde faa Velsignelsen, om hun gjorde det, fordi hun *burde,* men kun om hun *ønskede* at gøre det af Kærlighed til Jesus, sin Moder, sine Brødre og Korpset. Saa svarede jeg hende roligt, at Herren ikke ønskede en Slavetjeneste af hende, men at tjenes af Kærlighed, og om hun følte, at det vilde gøre

hende godt at aflægge en saadan Tilstaaelse, og hun elskede Jesus nok til at gøre det for at behage ham og for at hjælpe dem, som hun havde forurettet ved sit ustadige Liv, saa vilde Gud finde Behag i det, men ellers ikke. Jeg forsikrede hende, at om hun gjorde det i den Aand, vilde hun kunde gøre det med Glæde.

Efter at have talt sammen endnu en lille Stund knælede vi ned for at bede. Hun fortalte Herren om alt, hvad der vedrørte hende selv, bad ham om at rense hendes Hjerte og fylde det med sin Aand og Kærlighed og gjorde dernæst Fordring paa Velsignelsen. Her er nogle Linier, som jeg modtog fra hende nogle faa Uger senere:

»Jeg er meget lykkelig i Besid-

delsen af et rent Hjerte. I Guds Kraft er jeg bleven i Stand til at opnaa Sejre, som jeg før tænkte var aldeles umulige at opnaa. De Bekendelser, som jeg fortalte Dem, jeg ikke kunde aflægge, ventede jeg kun til næste Dag med at gøre, og jeg gjorde det, fordi jeg syntes om det, som De sagde, jeg vilde. Det har ikke været en let Sag for mig — alt andet end det; men der er falden en saa stor Byrde fra mit Hjerte, at jeg er lykkelig, endogsaa naar jeg har det haardt. Jeg faldt en Aften for mit gamle Lune og havde en Følelse, som om mit Hjerte skulde sprænges; men Gud tilgav mig og viste mig derigennem, hvor svag jeg var; for jeg havde næsten tænkt, at vi ikke kunde falde efter at have modtaget Velsignelsen. Jeg formoder, at Gud tillod, at det skete,

for at vise mig, at om jeg ikke havde Tillid til ham, vilde jeg falde. Nu er der imidlertid ikke noget mellem Gud og mig, og jeg er lykkelig.«

Har du, min kære Ven, tjent Herren blindt og slavisk, simpelthen fordi det var din Pligt, og dog med en stadig Følelse af Uro og Utilfredshed? O, hvor han elsker dig, og ønsker at fange dit Øre og vinde dit Hjerte og faa dig til at tjene sig af Kærlighed!

»Men jeg er saa svag og mangelfuld og tager ofte fejl. Herren maa sikkert tabe Taalmodigheden med mig,« siger du. Nej, nej! Ikke om du er alvorlig; ikke mere end din Moder tabte Modet over dig, da du var lille og skulde lære at gaa og atter og atter faldt. Hun kastede dig

ikke bort, men samlede dig op og kyssede dine Knæ og Næse, som du havde slaaet, og elskede dig mere, end du drømte om. Hun bar ogsaa over med alle dine andre Fejlgreb og nærede Haab for dig. Saaledes er det med Jesus. Lad denne Kærlighed tvinge dig. »Vi elsker ham, fordi han elskede os først.« Hav Tillid til ham. Giv dig selv helt og fuldt til ham, og vær sikker paa, at du tjener ham af Kærlighed; saa vil du have lært Hemmeligheden ved et helligt og lykkeligt Liv.

Maa Kærligheden tvinge mig,
Mit Hjerte overvinde saa,
At jeg mig giver helt til dig,
Vil dine Ærinder kun gaa!
Da Verden prise skal Guds Værk,
Forstaa din Kærlighed saa stærk.

VI

HELLIGHED
OG LEGEMETS HELLIGGØRELSE

Profeten Esajas siger, at Gud bor i Evigheden (Es. 57, 15), og Salomon siger: »Himlene og Himlenes Himle kan ikke rumme dig« (1. Kong. 8, 27). Men, Underes Under! Paulus siger, at vi er Guds Bolig. »Ved I ikke,« siger han, »at eders Legeme er den Helligaands Tempel, som er i eder?« (1. Kor. 6, 19). Og atter: »Ved I ikke, at I er Guds Tempel, og Guds Aand bor i eder?« (1. Kor. 3, 16).

Dette er en meget alvorlig Sandhed; men det burde ogsaa være en

glædelig. Den tildeler os en Ære og Værdighed, som ingen jordisk Magt kunde give os, og den løfter vore Legemer fra deres Slægtskab med Dyrene til et helligt Forbund med Herren. Denne Kendsgerning gør Legemets Helliggørelse baade til en herlig Rettighed og en vigtig Pligt.

Mange Folk tænker, at Helliggørelse eller Hellighed kun har noget at gøre med Sjælen. Men Sandheden er, at den har noget at gøre med hele vor Natur og med alt, hvad vi ejer. Legemet maa helliggøres lige saa vel som Sjælen. Paulus skrev følgende til Thessalonikerne: »Men han selv, den Fredens Gud, hellige eder ganske og aldeles, og gid eders ganske Aand og Sjæl og Legeme maa bevares ustraffeligen i vor Herres Jesu Kristi Tilkommelse!« (1. Thess. 5, 23). Han me-

ner med dette, at Legemet maa betragtes som noget, der er helliget til Herren.

Vi maa fremstille vore Legemer for Herren. Paulus siger: »Desaarsag formaner jeg eder, Brødre! . . . at I fremstiller eders Legemer som et levende, helligt, Gud velbehageligt Offer.« (Rom. 12, 1).

Ligesom Soldaten ofrer Landet sin personlige Frihed og sit Legeme til haarde Felttog, trættende, møjsommelige Belejringer og, om det behøves, til Døden, saaledes skal vi fremstille vore Legemer for Herren. Jesus hengav sit Legeme for os, og vi maa give vore Legemer til ham.

Ikke alene skal vi give vore Legemer som et Hele til Herren, men hver enkelt Del af det; Øjnene, Ørene, Hænderne, Fødderne, Tun-

gen, ja, alt skal vi give til ham. (Se Rom. 6, 13).

Øjnene maa vendes bort fra alt, hvad der vil drage Sjælen bort fra Gud. Generalen fortæller om en hellig Mand, han kendte, som, naar han gik paa Gaden, saa lige frem for sig og ikke vendte sit Blik til Butiksvinduerne, for at ikke hans Samfundsliv med Gud skulde blive hindret, og hans Sind blive fyldt med verdslige, daareagtige og begærlige Tanker.

For nogle Aar siden var Sølvarmbaand meget moderne, og en Pige, som havde mange Penge, gik for at købe et Par. Men forinden hun fandt nogle, som hun syntes var smukke nok til hende, blev hun frelst, og da vidste hun, at hun ikke havde Ret til at bruge sine Penge paa en daareagtig Maade eller at bære saa-

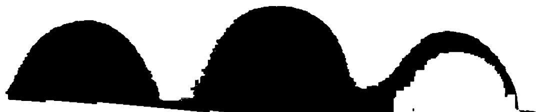
danne Ting, om ogsaa hun havde haft dem. Men hendes Øjne var bleven vant til at se i Butiksvinduerne i enhver By, hun kom igennem, efter saadanne Armbaand, og hun følte, at denne Vane var skadelig for hendes Sjæl. Den fik hende til at bryde sig mindre om at bede og hindrede hende i at tænke paa Jesus, naar hun var ude at gaa, og formindskede hendes Begær efter at faa Sjæle frelst. Hun maatte af den Grund give sine Øjne til Gud, for at han kunde bevare dem fra at lede hende bort fra Jesus, og hun sagde, at hun flere Aar efter aldrig gik gennem en Forretningsgade uden at bede Davids Bøn: »Vend mine Øjne bort, at de ikke ser Forfængelighed.«

Det var et Længselens Blik imod Sodomas og Gomorras frugtbare Sletter, der bragte Lot alle hans

Sorger og Tab. Det var et begærligt Blik paa de babyloniske Klæder og Guldklumper, der førte til Akans fuldstændige Ødelæggelse. Det var et vellystigt Blik, der bragte David til sit sørgelige Fald.

Der er nogle Ting, som en Kristen ikke skulde se paa, og om tilfældigvis hans Øjne skulde falde paa dem, saa maa han vende dem bort saa hurtig som muligt, at ikke Synden skal komme ind i hans Hjerte gennem Øjets Port. Enhver, der ønsker at blive hellig, vil sige med Job: »Jeg gjorde en Pagt med mine Øjne.«

Ogsaa Ørene maa helliges til Herren. Den hellige Mand vil passe paa, at ikke Synden kommer ind i Hjertet gennem Øreporten. »Giv Agt paa, hvad I hører,« sagde Jesus, og atter: »Giv Agt paa, *hvorledes* I hø-

rer.« Lige saa sikkert som Legemet kan blive forgiftet eller næret og styrket ved de Ting, vi spiser, eftersom de er gode eller daarlige, lige saa sikkert kan Sjælen blive forgiftet eller næret ved de Ting, vi hører. Ingen Mand eller Kvinde, Dreng eller Pige, med et rent Sind, vil lytte til en uren Historie, en uanstændig Sang eller til smudsig Tale.

For nogen Tid siden rejste to af Frelsens Hærs Officerer med Toget. Kupeen var fuld af Folk, og de blev adskilt. Den ene af dem satte sig ned ved en ældre Mand, og i Løbet af kort Tid var de i Samtale med en Herre, der sad foran dem. Snart efter saa den ældre Mand sig omkring og sagde: »Der er vel ingen Damer i Nærheden, som kan høre, hvad jeg vil sige? Jeg ønsker at fortælle eder en Historie.« Officeren

var straks paa sin Post og sagde: »Jeg er en Frelsensofficer, min Herre. Jeg ønsker ikke at høre en Historie, som vilde være upassende for Kvinder at høre paa.« Den gamle Mand blev skamfuld, og Herren foran dem saa paa Officeren med et forundret Blik. Den uanstændige Historie blev ikke fortalt, og Frelsenofficeren undgik uden Tvivl en stor Fristelse.

Men ligesaa lidt som vi bør lytte til noget daarligt, skulde vi udtale noget. Undertiden er det umuligt at undgaa at høre ugudelige og smudsige Ting, hvor gerne vi end vilde, for vi kan jo ikke kontrollere andres Tunger. Det var en af Lots Sorger i Sodoma. Hans Sjæl plagedes ved de ugudeliges uterlige Omgængelse. Men selv om vi ikke kan regere over andres Tunger, kan vi dog regere over vor egen, og endskønt

vi ikke altid kan undgaa at høre ugudelige, daarlige og urene Ting, saa kan vi dog undgaa selv at sige dem.

Om vi vil være hellige og nyde Guds Smil og Velbehag, maa vi helliggøre vore Tunger og bevare vore Læber rene. »Ingen raadden Snak udgaa af eders Mund, men saadan Tale, som er god til fornøden Opbyggelse, at den kan skaffe dem Naade, som hører derpaa.« (Ef. 4, 29). Vi maa imidlertid ikke forglemme, at Hjertet er den Kilde, hvorfra al vor Tale udflyder, og om den er ren, saa vil Samtalen ogsaa være det. Jesus sagde: »Af Hjertets Overflødighed taler Munden.« Derfor: »Bevar dit Hjerte fremfor alt det, der bevares; thi fra det udgaar Livet.«

Tag min Røst, o Frelser kære!
Nu den er ej mere min.
Tag min Tunge! Til din Ære
Skal den prise Naaden din.

Lad ogsaa Fødderne blive givet til Herren, for at de ikke længere skal vandre Syndens Veje, men taalmodig og glad gaa paa Pligtens Vej og løbe Barmhjertighedens Ærinder.

Mine Fødder — hvor du sender —
Skulle haste for din Sag.

Hænderne maa bruges i hellig Tjeneste og ikke mere slaa eller stjæle.

Lad, o Herre, mine Hænder,
Løfte højt dit Kongeflag!

Saaledes maa hele Legemet gives hen til Herren og bevares og bruges for ham. Siden Jesus opsteg til Himmelen, har han intet Legeme paa Jorden. Vil I vise eders Kærlighed

til ham, mine Venner, ved at lade ham faa eders? I saa Tilfælde maa ingen kønslig Urenhed taales, ingen uren Vane bæres over med; ingen Lyst maa tillades at have Magten; men hele Legemet maa holdes i Tømme og gøres til Sjælens Tjener.

Atleter, Fodbold- og Kriketspillere og andre Sportsmænd er overordentlig omhyggelige for deres Helbred, saalænge de er i Træning. De udvælger deres Føde med Omhu og spiser ikke noget, de ikke kan taale; de afholder sig fra tunge Aftensmaaltider, fra stærk Drik og Tobak; de bader deres Legemer daglig; de gaar i Seng og staar op til regelmæssige Tider; de sover for aabne Vinduer og sørger naturligvis for at faa megen frisk Luft og systematisk Bevægelse. Dette gør de i Maanedsvis, og undertiden i Aarevis, simpelt-

hen for at slaa nogen anden i en Styrke- eller Behændighedsprøve. De gør det, siger Paulus, »for at annamme en forkrænkelig Krone, men vi en uforkrænkelig,« og han tilføjer: »Jeg spæger mit Legeme og holder det i Trældom, at ikke jeg, som prædiker for andre, skal selv blive forskudt.« (1. Kor. 9, 25-27).

Jeg kender en Mand, som lagde Mærke til, at naar han spiste for meget, blev han irritabel og var Genstand for Fristelser, som en omhyggelig Diæt friede ham for. Han maatte holde sin Appetit i Tømme for at bevare et rent Hjerte.

Unge Mennesker er tilbøjelige til at fordærve deres Helbred paa alle mulige Maader og til at le og spotte ad de ældre, naar disse løfter deres advarende Røst. Men de vil en Dag finde, at det at vokse i Hellighed,

Fremgang paa Himmelvejen, Lykke og Brugbarhed er mere beroende paa den rette Omhu for Legemet, end de tænkte.

»Du elskelige! jeg ønsker, at du i alt maa lide vel og være karsk, ligesom din Sjæl lider vel.« (3. Joh. 2).

Lad min Haand hans Bud udføre,
Lad min Fod hans Veje gaa,
Mine Øjne kun se Jesus,
Mine Læber prise ham.
Alt for Jesus!
Mine Læber prise ham.«

VII

HELLIGHED
OG UBEVIDST INDFLYDELSE

Nogle Folk synger ofte:

»O, at bli' intet, intet«;

men i Virkeligheden er det at blive *noget,* at blive nyttig, et af de første og stærkeste Begær, som opstaar i et virkelig frelst Menneske. Og en af de mest velsignede Ting ved et helligt Liv er dets overnaturlige, stedsevarende og ubevidste Indflydelse i det Godes Tjeneste. Et helligt Menneske behøver ikke at beslutte sig dertil eller at kæmpe for at blive til Velsignelse. Uden bevidst Anstren-

gelse vil hans Liv, Tale og Ansigtsudtryk inspirere de svage, opmuntre de frygtagtige, belære de uvidende, føde de hungrige og dadle de stolte, selviske og lunefulde. Han velsigner Mennesker paa alle mulige Maader uden i Øjeblikket at vide af det og bliver ofte forundret, naar han faar at vide, hvorledes Herren har brugt ham.

Lukas siger, at »alt Folket søgte at røre ved ham; thi en Kraft gik ud fra ham og helbredte alle.« Just saaledes gaar der en Kraft ud fra hellige Mennesker, som Duften fra Rosen, Varmen fra Ilden eller Lyset fra Flammen.

En helliggjort Officer sagde til en Kammerat, som var i Færd med at forlade sin Post: »Jeg føler ved mig selv: Ve mig, om jeg ikke prædiker Evangeliet!« Nogle Uger senere

sagde en Officer til ham: »Jeg hørte det, den Dag De sagde: »Ve mig, dersom jeg ikke prædiker,« og det vakte min Sjæl op, saa jeg fik den samme Følelse.« Disse Ord var bleven sagt paa en rolig Maade; men Gud var i dem, og de var en Magt. Dette passer med, hvad Salomon siger: »De Vises Ord, hørte i Ro, er bedre end Herskerens Skrig iblandt Daarer.« (Præd. 9, 17).

For en hel Del Aar siden blev to Frelsenssoldater, Mand og Hustru, i Amerika fulgt hjem fra deres Møder flere Aftener i Træk af en Sygeplejerske fra et Hospital i Nærheden. Hun kunde ikke blive borte fra sit Arbejde saa længe, at hun kunde besøge Møderne; men hun sagde til sig selv: »Jeg vil gaa bag ved dem, til de naar deres Hjem, og maaske jeg skal faa noget til min Sjæl.«

Og hun gjorde det. Fuldstændig ubevidst om, at en hungrig Sjæl fik Næring af deres Ord, talte Frelsens-soldaterne af deres rene Hjerter om Jesus og hans Kærlighed og hans Ord og hans fuldkomne Frelse, og Resultatet var, at Sygeplejersken blev saa fyldt med Begæret efter at ære Gud og frelse Sjæle, at hun forlod sit Arbejde for Folks Legemer, blev Missionær og opholder sig nu i det fjerne Østen. Denne forunderlige Beretning blev sendt fra Korea til de to Frelsenssoldater lang Tid efter, og den overraskede og glædede dem og fyldte dem med Forundring over den ubevidste Magt, der er i hellig Samtale.

Selv et helligt Menneskes Tavshed er en Magt. Jeg har kendt Eksempler paa, at en saadan Tavshed har stilnet Sladderens og Daarskabens

Røst og faaet den taabelige og naragtige Latter til at forstumme. En Officer med et rent Hjerte, der flammede af Kærlighed, mødte en ung Pige, som havde ofret sig for Slumarbejdet. Hun lo og plaprede op paa en Maade, som overbeviste ham om, at hun, i Stedet for at være fyldt med den Helligaand, var tom. Han ønskede at tale til hende om hendes Sjæl, men vidste næppe, hvorledes han skulde begynde, og derfor tav han og bad i sit Hjerte for hende. Senere hen sagde hun: »Jeg saa paa hans Ansigt og sagde til mig selv: »Der er en hellig Mand, en Mand, som er død for Synden; men jeg lever i den endnu.«« Dette Blik paa hans Ansigt bragte hende til at søge og finde Velsignelsen, og nu har hun i flere Aar været en meget nyttig og hengiven Officer. Selve et saadant

Menneskes Nærværelse er et Slag i Ansigtet paa Synd, Halvhjertethed og Daarskab og er en mægtig Inspiration til det Gode.

Efter at have besejret Sisera og hele hans Hær sang Debora og Barak en Triumf- og Taksigelsessang og sluttede den med disse Ord: »De, som elsker ham, skal være ligesom Solen, der gaar frem i sin Kraft.« (Dom. 5, 31). Tænk paa det! Hvor mægtig er dog ikke Solen! Hvorledes oversvømmer den ikke Verden med sit Lys! Hvorledes smelter den ikke Sneen og optør Isbjergene og varmer hele Jorden og opliver og glæder hver levende Skabning! Ingen kan standse den i dens Løb, og saaledes mener Gud, det skal være med hellige Mænd og Kvinder. De styrker dem, der har Ret, og overbeviser dem, der har Uret, just som Solen

styrker alt, hvad der har Liv, og fremskynder Fordærvelsen hos alt, hvad der er dødt.

Men skønt hellige Mennesker har Magt til at velsigne og gøre godt, saa har de ogsaa ofte en forunderlig Evne til at vække Forfølgelse. De beviser Jesu Ord: »Jeg er ikke kommen at bringe Fred, men Sværd.« (Matt. 10, 34).

Men endogsaa dette vil blive til Velsignelse. Gud vender det til det Gode for dem, der elsker ham, og det fører ofte til Forfølgernes Frelse. Josefs gudfrygtige Liv og Vidnesbyrd var et Slag i Ansigtet paa hans urene Brødre, og de solgte ham til Slaveri. Men flere Aar efter, da han regerede over hele Ægypten, og hans Brødre søgte hans Tilgivelse og Naade, sagde han: »Frygter ikke .... I tænkte ondt imod mig; Gud

tænkte at vende det til det Gode for at gøre, hvad der sker paa denne Dag, at holde meget Folk ved Live.« (1. Mos. 50, 19-20). Saaledes er Forfølgelser ofte Aarsagen til mange Folks Frelse.

Selve denne Magt ved et helligt Liv til at vække Had, Forfølgelse og Modstand, er en Del af den ubevidste Indflydelse ved Hellighed og bliver paa en mægtig Maade brugt af Gud til at fremme hans Rige her paa Jorden, saaledes at mange er bleven i Stand til at sige med Paulus, da han blev bragt i Fængsel, at det at fængsle dem kun bevirkede, at Evangeliet blev udspredt mere, og bragte andre Mennesker til at prædike det mere frimodigt.

»Kom,« sagde en bekendt skotsk Professor til en tysk Skeptiker, »og

jeg vil vise Dem en Student, der skal faa Dem til at tænke paa Jesus.«

»Der er ingen Forskel mellem ham og Bogen,« sagde hans Bysbørn om en Kineser, der var bleven omvendt.

»I er Verdens Lys,« sagde Jesus, »I er Jordens Salt.«

Saadanne Liv er fulde af Forsonlighed, Renhed, hjælpende og trøstende Kraft, og saadan kan dit Liv blive, min Broder og Søster, ligemeget hvor mørke dine Omgivelser er, om du vil hengive dig selv fuldstændigt til Gud, optage dit Kors og følge Jesus efter og søge, bede om og modtage den Helligaand som din Helliggører.

O, at den maatte komme ind i dit Hjerte netop nu og aldrig mere bedrøves eller bringes til at forlade dig!

O, dan mit Liv til dit Behag.
Hver Evne tjene skal din Sag,
Den arme Verden løftes ud
Af Syndens Trældom til sin Gud.
Ja, giv mig, Herre, Dag for Dag
Din Kraft at sejre i hvert Slag!

VIII

HELLIGHED OG YDMYGHED

De, som opponerer imod Hellighed, siger ofte, at vi, som bekender den, er hovmodige; men Sandheden er, at Hellighed gaar ned til Roden af alt Hovmod, og borttager det fuldstændigt. Et helligt Menneske er et, som har fundet sig selv og dømt sig selv og er kommet til Jesus for at blive fuldstændig renset, og saa længe han bevarer Velsignelsen, er han ydmyg.

Gud sagde til Israel ved Profeten Ezekiel: »Da skal I komme eders onde Veje i Hu og eders Idrætter,

som ikke var gode, og I skal væmmes over eder selv for eders Misgerninger og for eders Vederstyggeligheder.« (Ez. 36, 31).

Dette er en sikker Virkning af fuldstændig Helliggørelse. Det syndfulde Hjerte forsvarer sig selv, undskylder medfødte syndige Tilbøjeligheder, begunstiger dem og værner om dem. Et Menneske, som endnu er i Besiddelse af et kødeligt Sind, siger: »Jeg tror, at man bør være en lille Smule stolt. Jeg giver ikke en Døjt for et Menneske, der ikke kan blive heftig. Et Menneske, der ikke vil holde paa sin Ret, er svag.« Paa den Maade undskylder og forsvarer han Synden i sit eget Hjerte.

Saaledes er det ikke med det Menneske, der er helligt. Han erindrer sin forrige Stolthed, afskyr sig selv for den og længes efter og beder

om at maatte synke dybere og dybere i sin Frelsers Ydmygheds uendelige Ocean, indtil ethvert Spor af Stolthed er borttoet. Han erindrer sit hidsige Sind, hader det og raaber Dag og Nat om at opnaa hin fuldkomne Ydmyghed, som Gudslammet besad, der var stumt mod dem, der klippede det, og ikke oplod sin Mund, medens dets Fjender udførte deres djævelske Villie, og saa langt var det fra at slaa igen, at det ikke engang svarede igen, men bad: »Fader, forlad dem!«

Han ser Skønheden af Guds Hellighed og elsker den. Han ser den fulde Udstrækning af sin forrige Fordærvelse og bekender og afskyr den. Forhen troede han, at Mennesket af Naturen er god; men nu ved han og bekender, at »hvert Hoved er sygt, og hvert Hjerte er mat.

Fra Fodsaale og indtil Hovedet er intet helt paa det: Saar og Skrammer og friske Hug!« (Es. 1, 5—6).

Han ser sine egne daarlige Veje. En Tid i sit Liv mente han, at der ikke fandtes et eneste helligt Menneske paa Jorden, for han kunde se en Skæve i ethvert Menneskes Øje; men nu opdager han, at der er mange hellige Mennesker, og den Skæve, som han var saa sikker paa, at han saa i sin Næstes Øje, opdager han nu, var Skyggen af den Bjælke, der fandtes i hans eget Øje.

Et alvorligt, helliggjort Menneske sagde en Gang til mig: »Der er visse Synder, som jeg en Gang tænkte, det var en moralsk Umulighed for mig at begaa; men den Helligaand har vist mig mit Hjertes Bedrageriskhed, og nu indser jeg, at forinden den rensede mig, var der Spi-

ren i mig til al Slags Uretfærdighed, og der findes ingen Synd, som jeg ikke kunde have begaaet, og ingen moralsk Fornedrelse, i hvilken jeg ikke kunde være nedsunken, om ikke Guds Naade havde holdt mig tilbage.«

En, der saaledes har set sit eget Hjertes Befængthed, kan blive renset i det dyrebare Blod og kan faa et helligt Hjerte, men vil aldrig sige til en anden: »Staa du der, for jeg er helligere end du;« men han vil huske sin egen forrige Tilstand og henvise til det Guds Lam, som borttager al Verdens Synd.

Sand Ydmyghed gør et Menneske særlig tiltrækkende for Gud. Lyt til hvad Esaias siger: »Thi saa siger den Høje og Ophøjede, som bor i Evigheden, og hvis Navn er helligt: jeg bor i det høje og hellige, og

hos den sønderknuste og i Aanden nedbøjede for at gøre de nedbøjedes Aand levende, og at gøre de sønderknustes Hjerter levende.« (Es. 57, 15).

Jesus sagde: »Hvo sig selv ophøjer, skal fornedres, og hvo sig selv fornedrer, skal ophøjes« (Matt. 23, 12), og Jakob sagde: »Gud imodstaar de hoffærdige, men giver de ydmyge Naade!« (Jak. 4, 6).

»Ønsker du at blive stor?« spørger Augustinus, »begynd da med at blive lille.«

»Hvo sig selv fornedrer som dette Barn, han er den største« (ikke skal blive, men »er den største«) i Himmeriges Rige.«

Her er nogle af Kendetegnene paa et Menneske, der i Sandhed er ydmygt:

1. En sand ydmyg Sjæl er ikke

hurtig til at tage Anstød, men er »ren, dernæst fredsommelig, billig, lader sig gerne sige, er fuld af Barmhjertighed og gode Frugter, upartisk og uden Skrømt.« (Jak. 3, 17).

2. Han er ikke vigtig af sin Stilling og Værdighed eller hurtig til at vise sin Uvillie, naar noget synes at angribe dem. Forinden Disciplene blev helliggjorte, fandt de et Menneske, som uddrev Djævle i Jesu Navn, og de blev fortrydelige derover, fordi han ikke fulgte dem, og de forbød ham det. Selvet er meget ømfindtligt. »Men Jesus sagde: forbyder ham det ikke.« (Mark. 9, 39.)

En Dag hvilede Herrens Aand paa to Mænd i den israelitiske Lejr i Ørkenen, og de profeterede. »Da løb en Dreng og gav Mose til Kende . . . Josva . . . Mose Tjener . . . sagde: min Herre, Moses! forhindre

dem. Men Moses« (den mest ydmyge blandt Mænd) »sagde til ham: »er du nidkær for mig? gid alt Herrens Folk var Profeter, og Herren vilde give sin Aand over dem!« (4. Mos. 11, 27—29).

3. Et sandt ydmygt Menneske søger ikke store Ting for sig selv, men stemmer overens med Salomon, naar han siger: »Det er bedre at være ydmyg i Aanden med de elendige end at dele Bytte med de hovmodige.« (Ordspr. 16, 19). Han glæder sig ved Arbejde, der synes ringe og er mere ivrig efter at være trofast mod sin Pligt og loyal mod Principperne end at blive berømt blandt Mennesker.

Disciplene diskuterede ofte blandt sig selv om, hvem der skulde blive den største; men Jesus vadskede deres Fødder som en Indvending

derimod og befalede dem at blive hverandres Tjenere, om de vilde være store.

4. Ydmyge Mennesker er beskedne i deres Klædedragt. De tænker mere paa »en sagtmodig og stille Aands Prydelse« end paa de Klæder, de bærer. De vil altid bestræbe sig for at være rene og nette, men aldrig fine og pralende.

5. De er ogsaa simple og ligefremme i deres Tale. De søger at tale Sandheden klart og bestemt og i den Helligaands Kraft, men aldrig med store, fede Ord og svulstige Udtryk eller med fremtvungne Taarer og Følelsesudbrud, der vil vække Beundring for dem selv. De prøver aldrig paa at »vise sig.« Det gør dem ondt at høre Folk sige: »De er dygtig,« eller »det var en smuk Tale.« Men de er fulde af yd-

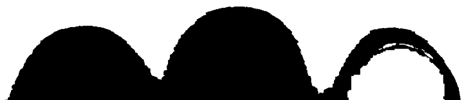
myg Glæde og Tak, naar de faar at vide, at gennem deres Ord er der bleven nogen syndefuld Sjæl frelst, nogen vildledet bleven ledet paa rette Vej, eller nogen fristet har faaet Sejr. De taler ikke for at behage Mennesker, men deres himmelske Herre; ikke for at vinde Bifald, men for at føde hungrige Sjæle; ikke for at blive beundret af Mennesker, men for at blive anerkendt af Gud.

Paa den anden Side bevarer deres Ydmyghed dem fra at kritisere og dømme dem, der ikke har disse Kendetegn paa Ydmyghed. De beder for saadanne Mennesker og overlader al Dommen til Gud, som til sin egen Tid vil prøve ethvert Menneskes Gerning ved Ild. (1. Kor. 3, 13).

»Smykker eder med Ydmyghed;

thi Gud staar de hoffærdige imod, men de ydmyge giver han Naade.« (1. Pet. 5, 5).

Ja, Stolthed, Lyst og Hidsighed
Just nu besejres maa;
Kast det kun i den Purpurflod,
I min Genløsers Blod!

IX

HELLIGHED: HVORLEDES DEN BEVARES

Du spørger: »Hvorledes kan jeg bevare Velsignelsen?«

1. Lad ikke dit stakkels Hjerte bebyrdes med den Tanke, at du selv skal gøre det alt sammen. I dette, som i alt andet, har du kun at arbejde i Fællesskab med Gud. Han elsker dig mere, end en Moder elsker sit lille Barn, og han vil hjælpe dig til at beholde Velsignelsen. Husk, at den simpelthen er bevirket ved, at han bor i dit Hjerte, og du behøver ikke saa meget at tænke paa at beholde Velsignelsen som paa at beholde ham.

Det vil ikke blive saa svært at beholde ham i dit Hjerte, om du mener det alvorligt. Han ønskede at komme der, da du var en Synder, og han ønsker sikkert at blive der saa længe, som du vil give ham Lov dertil, og om du tillader det, vil han bevare dig.

En af vore ledende Officerer, som er en personlig Ven af mig, fortalte mig en Gang, at da han første Gang hørte Helliggørelseslæren blive fremstillet, følte han, at han ikke kunde blive hellig, saa længe han var beskæftiget med verdslige Forretninger. Men en Dag læste han Jesu Bøn: »Jeg beder ikke, at du skal borttage dem af Verden, men at du skal bevare dem fra det onde.« Han indsaa i det samme Øjeblik, at Gud kunde bevare ham, og han søgte

og fandt Velsignelsen og har glædet sig ved den siden.

O, hvor det beroligede og trøstede mig, da jeg, en Dag jeg var haardt fristet af Djævelen, læste disse Ord: »Men han, som er mægtig til at bevare eder fra Fald og fremstille eder for sin Herlighed, ustraffelige, i Fryd.« (Jud. 24). Jeg saa, at han var i Stand til at bevare mig, og jeg vidste, at han var villig dertil, og mit Hjerte hvilede paa hans Løfte, og, velsignet være hans Navn, han bevarer mig!

»Frygt ikke, thi jeg er med dig; se ikke ængstelig om, thi jeg er din Gud; jeg har styrket dig, ja, hjulpet dig, ja, holdt dig oppe med min Retfærdigheds højre Haand.« (Es. 41, 10).

Paulus jublede over Guds bevarende Magt; det var hans Fryd, da

han skrev: »Hvo skal kunne skille os fra Kristi Kærlighed? Trængsel eller Angest eller Forfølgelse eller Hunger eller Nøgenhed eller Fare eller Sværd? Men ved alt dette mere end sejre vi ved ham, som os elskede. Thi jeg er vis paa, at hverken Død, ej heller Liv, ej heller Engle« (faldne Engle eller Djævle) »ej heller Fyrstendømmer, ej heller Magter« (eller Djævle og Mennesker i Forening), »ej heller det nærværende, ej heller det tilkommende, ej heller det høje« (Medgang), »ej heller det dybe« (Modgang), »ej heller nogen anden Skabning skal kunne skille os fra Guds Kærlighed i Kristus Jesus, vor Herre.« (Rom. 8, 35—39).

Paulus stolede paa, at Gud vilde bevare ham, og det maa vi ogsaa. Vi

skulde sikkert falde, om Gud for et Øjeblik holdt sin Hjælp tilbage.

Men Jakob fortæller os, at »Troen uden Gerninger er død«; saa vi maa ikke alene tro Gud, men arbejde sammen med ham, om vi vil beholde Velsignelsen.

2. For at bevare Velsignelsen maa du lade alt forblive paa Alteret. Hvad du har givet til Herren, maa du ikke tage tilbage. Du gav alt for at faa Velsignelsen, og du maa give alt for at beholde den.

Mit alt er paa dit Alter;
Jeg tager det ej mer',

maa blive dit Motto og din Sang. Djævelen vil prøve paa at faa dig til at komme ned fra Korset; Verden vil lokke dig; Kødet vil fordømme dig; dine Venner vil græde over dig eller se vrede ud, eller plage,

drille og true dig; nogle af dine Kammerater vil kritisere dig og tvivle paa dig; men du maa holde fast ved Jesus og ikke tage noget tilbage, som du har givet ham. Der er Brugbarhed, Fred, Guds Smil, en Krone og et Rige foran eder, men kun Fordømmelse, Ruin og Helvede bagved.

En lille hedensk Dreng i Afrika hørte en Prædiken om Jesus, hans dyrebare Kærlighed og frelsende Magt, og han gav sig selv helt til Herren, og Jesus kom ind i hans Hjerte. Dette gjorde hans hedenske Fader saa opbragt, at han sagde: »Jeg skal nok faa denne Jesus ud af ham; jeg skal banke ham ud.« Og han slog den lille Fyr paa det grusomste.

Men Drengen var dog tro. Da sagde Faderen: »Jeg skal røge denne

Jesus ud af ham.« Han satte Drengen ind i en Hytte, lukkede til for Aabningen i Taget og havde nær kvalt ham med Røg. Dette gik heller ikke for ham, og han prøvede da med at sulte ham; han gav ikke Drengen noget at spise i flere Dage. Al hans Forfølgelse mislykkedes imidlertid, og den lille Fyr forblev tro. Han havde givet alt til Jesus og vilde ikke tage noget tilbage. Da han blev spurgt om, hvorledes han havde udholdt alle de forfærdelige Prøvelser, han havde gennemgaaet, sagde han roligt: »Jeg holdt fast ved Jesus.«

3. Om du vil bevare Velsignelsen, maa du være hurtig til at adlyde Gud. Jeg mener ikke med dette, at du skal skynde dig saaledes, at du ikke har Tid til at tænke og bede angaaende alt, hvad du foretager

dig. Gud ønsker, at du skal bruge dit Hoved og dit Hjerte og al den sunde Fornuft, han har givet dig. Han ønsker, at du skal tage dig Tid til at tale til ham og overveje og udfinde hans Villie; men naar du har udfundet den, maa du ikke tøve, men straks adlyde ham, om du vil nyde hans Smil og Velbehag og beholde Velsignelsen. O, hvor store Tab af Fred, Kraft, Glæde og herligt Samfund med Gud Mennesker lider ved at tøve i et saadant Øjeblik. Som Felix venter de paa en »bedre Tid«, der aldrig kommer, og som han taber de alt. »Smed, medens Jærnet er varmt.« »Vend Hø, medens Solen skinner.« »Staa til Søs, medens der er Flod.« Gør, som Abraham gjorde. Gud sagde, at han skulde ofre Isak som et Brændeoffer — Isak, Hjemmets Glæde,

hans Øjnes Lys, hans Alderdoms Haab, hans Hjertes Skat! Han hverken underhandlede eller tøvede, men »stod aarle op om Morgenen . . . tog Isak, sin Søn . . . og gik til Stedet, som Gud havde sagt ham.«

En Frelsenssoldat, som blev meget brugt af Gud, fortalte mig, at han en Dag var i Færd med at læse en halvreligiøs Novelle. Han var just naaet til det mest rørende Sted, da den Helligaand syntes at sige til ham: »Hold straks op med at læse dette, og du vil aldrig fortryde det.« Han sagde, at han straks lukkede Bogen, lagde den bort og aabnede den aldrig mere, og han fik en saadan Velsignelse, at han næppe var i Stand til at beherske sig selv. Flere Aar efter, da han fortalte mig dette, glædede han sig endnu ved, at han straks havde adlydt Herrens

Stemme og givet Afkald paa den Slags Ting for stedse.

Dersom du har mistet Velsignelsen ved at være langsom til at adlyde, saa bliv ikke modløs, men begynd igen, og Herren vil give dig den tilbage. Men leg ikke med Gud igen; bed i Tro om hans Hjælp til at adlyde, at ikke noget værre skal ske med dig.

4. Om du vil bevare Velsignelsen, maa du ikke stole paa dine Følelser, men, som en af mine Venner brugte at sige: »Hold fast ved Kendsgerningerne.« Unge Kristne har Tilbøjelighed til at lade sig bedrage af deres Følelser — af deres glade Følelser saa vel som deres bedrøvelige.

Naar de er lykkelige, er der Fare for, at de tror, at de er bedre, end de er, og de undlader da at vaage og bede, som de skulde, og naar de

er ulykkelige, er de tilbøjelige til at blive modløse, bortkaste deres Tillid til Herren og indbilde sig, at det er unyttigt for dem at prøve paa at blive hellige. Det bedste er at holde fast ved Kendsgerningerne og lade Følelserne passe sig selv.

Om Folk er venlige imod dig, og din Fordøjelse er god, og din Søvn er god, saa vil du sandsynligvis føle dig vel tilpas. Men om Folk er uvenlige, og du spiser noget, der ligger tungt i din Mave, og din Søvn bliver afbrudt af forfærdelige Drømme, saa vil du sandsynligvis ikke føle dig vel tilpas. Men i ingen af disse Tilfælde er dit Forhold til Gud forandret. Kendsgerningen er den samme. Om du har givet dig selv til Gud og ikke taget noget tilbage, men kan se op i hans kære Ansigt og sige: »Mit Alt er paa dit Alter, og

jeg har Tillid til dig,« da er du hans, og du har kun at holde fast ved denne Kendsgerning og tro, at Blodet bevarer dig ren.

Naar du er lykkelig, syng da, og naar du er tung om Hjertet, bed og prøv ogsaa at synge lidt, og bortkast aldrig din Frimodighed, for der er en stor Belønning foran dig, om du holder fast.

5. Noget af det bedste, der kan gøres for at bevare Velsignelsen af to eller tre unge Mennesker, som har den, er, at de kommer sammen, saa ofte det er dem muligt, for at læse deres Bibel, bede og opmuntre hverandre. Dette kan i Almindelighed lade sig gøre lige forinden eller mellem Søndagens Møder. Denne Skik, tror jeg, hjalp mig mere end noget andet i Førstningen, da jeg havde faaet Velsignelsen. Læg et brændende Stykke

Kul eller Træ for sig selv, og Ilden vil som oftest gaa ud, og det vil blive mørkt og koldt; men læg flere Stykker Træ eller Kul sammen, og de vil brænde klart. Saaledes er det med Hjerter, der er fyldt med hellig Ild.

Paa saadanne smaa Møder er det godt at forene sig i Bøn for andre, som du er ivrig efter at se omvendt eller helliggjort, og naar I ser dem blive frelst og helliggjort, vil det bidrage mægtig til at forøge eders Tro og Kærlighed.

Endelig vil helhjertet og fortsat Hengivelse, Selvforsagelse, alvorlig Bøn, glad og flittig Gransken i Guds Ord, Ydmyghed for Herren, Arbejdet for andre og et ydmygt, bestemt Vidnesbyrd om Velsignelsen sikkert befæste os i Hellighed og bevare os fra at falde.

Hvor salig den, der endnu bor
Tæt ved din Sides aabne Saar —
Som Liv og Styrke der opnaar
Og for dig kæmpe, leve faar!

X

HELLIGHED OG IVER FOR SJÆLE

»Følger efter mig, saa vil jeg gøre eder til Menneskefiskere,« sagde Jesus til Peter og Andreas, og nu som da, naar Jesus frelser en Sjæl, ønsker denne Sjæl at fange Mennesker, ønsker at se andre frelst. Hellighed forøger dette Begær og faar det til at brænde med en uudslukkelig Flamme.

Andre Menneskers Iver blusser op, brænder ned og dør ud mange Gange; men et Menneske, der har et rent Hjerte og er fyldt med den Helligaand, hans Iver forøges Aar efter Aar. Andre løber bort fra Bønnemødet; men denne bliver. Andre bedrøves ikke, naar de ikke ser Sjæle

bliver frelst; men denne føler, at han maa se Sjæle blive frelst, eller dø. Andre er ivrige efter store Demonstrationer, Kaffefester og Musikmøder; men intet behager denne mere end Bønnemøder, hvor Sjæle raaber til Gud om Naade og Renhed, og andre raaber af Glæde.

Denne Nidkærhed for Menneskers Frelse og Helliggørelse bringer ham til at gøre noget for at naa dem. Han lader sit Lys skinne. Han holder ikke alene lange Taler til Folk fra Platformen og Prædikestolen; men han griber fat i Folk og taler til dem, hvor som helst han finder dem. Hellighed gør det let for ham at udføre dette. Han elsker at gøre det. Han finder, at naar han følger Aandens Stemme, saa fylder Herren hans Mund med Sandhed og giver ham noget at sige.

For en Del Aar tilbage standsede en ung Mand, der var fyldt med den Helligaand, nogle faa Minutter ved et Vandtrug for at give sin Hest noget at drikke, og samtidig red en fremmed derhen i samme Øjemed. I omtrent fem Minutter talte den unge Mand med et Hjerte, der strømmede over af Kærlighed, til den fremmede om Jesus. Derefter tog de Afsked med hinanden for aldrig mere at mødes i denne Verden; men den fremmede blev som en Følge af denne samvittighedsfulde personlige Samtale, der kun havde varet i fem Minutter, omvendt til Gud og blev en sjælefrelsende Arbejder i Afrika. Han tænkte ofte paa, hvem denne himmelsendte unge Mand var, som havde ledet ham til Jesus. En Dag modtog han i Afrika en Kasse Bøger fra Amerika, og ved at aabne

et lille Bind Livserindringer saa han den Mands Ansigt og Navn, der var Skyld i, at hans Sjæl var bleven frelst, og hvis Raab til Gud var: »Giv mig Sjæle, giv mig Sjæle, o Herre, ellers kan jeg ikke leve.«

Der er to Ting, vi maa huske:

1. De fleste Syndere haaber, at der er nogen, der vil tale til dem om deres Sjæl.

»Hvorfor talte De ikke til mig om min Sjæl?« spurgte en Student sin Stuekammerat.

»Jeg tænkte, De ikke vilde synes om det,« var Svaret.

»Det var jo for at blive talt til, at jeg tog Værelse sammen med Dem,« sagde han.

En Fader bad alvorligt paa Mødet om Synderes Frelse. Efter Mødet gik han og hans Søn sammen til deres Hjem, der laa en Fjerding-

vej borte. Drengen haabede, at hans Fader vilde tale til ham om Jesus og om Frelse, for han var under dyb Syndserkendelse; men hans Fader sagde ikke et Ord. Da sagde Drengen til sig selv: »Efter alt at dømme er der ikke noget ved Religionen,« og han blev et ryggesløst, vantroende Menneske, altsammen fordi hans Fader ikke talte til ham om hans Sjæl.

Stakkels Syndere! De ler ofte og synes glade, medens deres Hjerter er nærved at sprænges af Sorg og Syndserkendelse, og de venter kun paa, at nogen skal vise dem hen til Jesus for at blive frelst.

2. Naar Gud bevæger os til at tale til Folk, kan vi være overbevist om, at han har talt til deres Hjerter og beredt Vejen for os. Da Herren sendte Filippus for at tale med

Ætioperen, var denne allerede rede til at modtage Filippus' Budskab.

En af mine Venner i Cleveland mødte næsten hver Dag en bestemt Jernbanekonduktør. Denne var en stor, prægtig Fyr, men en Synder. En Dag følte min Ven, at han burde tale til denne Mand om hans Sjæl. Han var en lille Mand og skælvede og løb bort lig Jonas, og i de følgende tre Uger var han ulydig og meget fortvivlet. Hver Dag mødte han Konduktøren, og Herren sagde til ham: »Tal til ham om hans Sjæl!« Efter tre Ugers Sjælekamp gik han en Dag ud af sit Kontor, og ak! der var Konduktøren igen. Han kunde ikke udholde det længere og tog nu Mod til sig, knappede Frakken om sig og sagde: »Herre, hjælp mig! Jeg vil tale til ham, om han saa slaar mig ned!« Han talte da

til ham, og til hans Overraskelse, Skam og Glæde, brast den store Mand i Taarer og sagde: »O, hvor jeg har ønsket, at nogen skulde tale til mig om min Sjæl i de sidste tre Uger!«

Gud er trofast; han havde været hos den Mand, forinden han sendte min Ven til ham, og der findes saadanne hungrende Sjæle rundt omkring os.

Hellighed gør os ikke alene begærlige efter at faa Syndere frelste, men fylder os med uudsigelig Længsel efter, at de hellige maa blive mere fuldkomme. Vi ønsker at se ethvert Menneske blive fuldkommen i Kristus Jesus. Jeg har aldrig set nogen faa denne Velsignelse, uden at dette Begær er fulgt med.

O, hvor Gud længes efter at faa et helligt Folk paa Jorden! Vil du

give dig selv hen til ham, min Broder, min Søster, for at hjælpe ham at faa et saadant Folk? Du kan blive en af Jesu Medarbejdere, en Guds Haandlanger. Vil du? I saa Tilfælde, begynd da netop nu at bede for den ene, som du føler, at Gud vil have dig til at hjælpe sig med at faa frelst eller helliggjort, og du vil da arbejde i Fællesskab med Jesus, og om du fortsætter, vil din Løn blive stor.

Tag mig helt — du skal mig eje!
Tag mig, som jeg staar og gaar,
Bort fra Syndens vilde Veje,
Hjem, hvor Faderhjertet slaar!

XI

HELLIGHED OG ÆRGRELSE

Ærgrelse er en stor Fjende af Hellighed, og fuldkommen Tillid fordriver alt saadant. »Jeg kunde lige saa gerne bande som ærgre mig,« sagde John Wesley. Knurren og Klagen hos Guds Børn har altid været en stor Synd i hans Øjne og har foraarsaget dem selv store Lidelser.

De fleste Mennesker kan ikke indse, at det er en Synd; men det er det. Det vanærer Gud, blinder deres Øjne, saa de ikke kan se, hvad der er hans Villie, og døver deres Øren, saa de ikke hører hans Stemme. Det er Graven paa den ene Side af Sandhedens Vej. Hjerteløs

og træg Ligegyldighed er Graven paa den anden Side. Lykkelig den Kristen, som holder sig borte fra begge disse Grave og vandrer sikkert paa Vejen. Skønt den ofte er snæver og vanskelig, er den sikker. Priset være Herren!

Ærgrelse forhindrer rolig Omtanke og alvorlig, tillidsfuld Bøn, og den er derfor altid af det onde. Om Omstændighederne er imod os, saa behøver vi Sindsligevægt, klar Omtanke, en fast Villie og Karakterfasthed til at møde disse Omstændigheder og besejre dem. Men Gnavenhed og Ærgrelse er en Hindring for alt dette.

For det første bør vi ikke ærgre os over Ting, som vi selv kan afhjælpe, men arbejde modigt paa at faa dem paa ret Køl igen. Sir Isak Newton, en af de største blandt Mænd, havde arbejdet i otte Aar paa Manu-

skriptet til et af sine store Værker. En Dag kom han ind paa sit Studereværelse og fandt da, at hans lille Hund »Diamond« havde væltet en Lampe, hvorved alle hans Papirer var bleven et Rov for Luerne. Uden at vise Spor af Tegn paa Vrede eller Utaalmodighed sagde den store, gode Mand ganske roligt: »O, Diamond, lidet kender du til alt det Arbejde og Besvær, du har foraarsaget din Herre!« og uden at beklage sig satte han sig ned for at gøre det store Arbejde om igen.

For det andet bør vi ikke ærgre os over de Ting, som vi ikke kan afhjælpe, men roligt og tillidsfuldt se op til Herren og forvente den Hjælp, som han synes er bedst. Der vil intet ondt vederfares os, som Gud ikke kan befri os fra eller give os Naade til at bære, efter-

som han ser, det er bedst for os. Hjertets Hellighed sætter os i Stand til at indse dette. Jeg hørte en Gang om et Ulykkestilfælde, der ramte et lille Barn og bevirkede, at det i fire og tyve Timer svævede imellem Liv og Død. Den helliggjorte Moder gjorde alt, hvad der stod i hendes Magt, og derpaa overgav hun sin Skat til Herren og ventede roligt paa, hvordan det vilde gaa. I Løbet af de næste fire og tyve Timer var Faren overstaaet og Barnet i Sikkerhed. En gammel Negerkvinde, som var Vidne til Moderens Tillidsfuldhed, sagde: »Du er sikkerlig en af de mest forunderlige Kvinder, jeg nogen Sinde har set! Her har dette Barn svævet i Livsfare i fire og tyve Timer, og du har ikke beklaget dig en eneste Smule!«

»Jeg kunde ikke baade have Til-

lid til Herren og beklage mig,« sagde Moderen, »og jeg gjorde, hvad jeg kunde og havde Tillid, og du ser, at alt er vel. Jeg har haft Guds Fred i mit Hjerte i disse fire og tyve Timer.«

Paulus siger: »Værer ikke bekymrede for noget, men i alle Ting lader eders Begæringer fremføres for Gud i Paakaldelse og Bøn med Taksigelse; og Guds Fred, som overgaar al Forstand, skal bevare eders Hjerter og eders Tanker i Kristus Jesus.« Og Esaias siger: »Den Fortrøstning staar fast: du bevarer Fred, Fred; thi paa dig forlader man sig.«

Det er da altid vor Opgave at bede og sige Tak for de Velsignelser, vi har faaet, og fortrøste os til Gud og ikke »ærgre os« over noget.

Hellighed gør et Menneske saa sikker paa Guds Nærværelse, Kær-

lighed og Omhu, at han, medens han gør alt, hvad hans Hænder formaar, vægrer sig ved at klage og synger af hele sit Hjerte:

Jeg vil tro dig, jeg vil tro dig,
Du mit Liv regere skal,

og han føler sig overbevist om, at saa længe han tror og adlyder, kan hverken Djævle eller Mennesker gøre ham nogen virkelig Skade, ej heller forpurre Guds Hensigter med ham.

Hjertets Virkeliggørelse af Hjælpen fra Himmelen, Guds Nærværelse i Prøvens Tid og Englevagten rundt omkring dem, der frygter ham, er Hemmeligheden ved et Liv i fuldkommen Fred, i hvilket man ikke gaar udenom Angsten og Bekymringen, men stadig og med Glæde kaster den over paa Herren, som har Omsorg for os, og som beder os kaste vor Sorg paa ham. Er du

fattig og fristet til at ængstes for det daglige Brød? Gud sendte Ravnene for at føde Elias og senere gjorde han ham afhængig af en fattig Enke, der kun havde Mel og Olie nok til et Maaltid til sig selv og sit Barn. Men Gud tillod ikke, gennenem de lange Maaneder Hungersnøden varede, at Melet blev opbrugt, ej heller at Olien slap op.

Elias Gud er deres Gud, som stedse forlader sig paa ham. Men husk paa, at en saadan Tillid ikke er en Tilstand af doven Ligegyldighed, men en Tilstand, hvori Hjertet og Villien er i den højeste Aktivitet, og den er baade en Rettighed og en Pligt. Naturligvis skal der en saadan fuldkommen Tro til at frigøre fra utilbørlig Ængstelse; men denne er en ufejlbarlig Frugt af, at den Helligaand har taget Bo i et

rent Hjerte, og vi kan kun bevare denne Tro ved stadig at adlyde den Helligaand, ved at være agtpaagivende overfor den daglige Pligt, ved at være paa Vagt overfor Fristelser og ved megen udholdende og tillidsfuld Bøn.

Har nogen talt uvenligt og løgnagtigt om dig? Ærgre dig ikke, men bed, og fortsæt med at elske dem og gøre din Pligt, og en Dag vil Gud »føre din Retfærdighed frem som Lyset og din Ret som Middagsglansen.« (Ps. 37, 6).

Er du syg? Beklag dig ikke, men bed. Herren kan oprejse dig (Jak. 5, 15) eller faa Sygdommen til at være til dit Bedste (Rom. 8, 28), som han gjorde for en Søster i Chikago, jeg kendte, der i fem Aar laa syg af Reumatisme, men fik fem Sønner omvendt i den Tid og var saa lyk-

kelig, at hun sagde, at hun ikke vilde have haft disse fem Aar tilbragt paa nogen anden Maade.

Har dine egne daarlige Handlinger bragt dig i Forlegenhed? Ærgre dig ikke, men angre det af hele dit Hjerte; tro paa Jesus; vandre efter det Lys, du nu har, og Blodet vil rense dig, og Gud vil sikkert hjælpe.

Er du bange for Fremtiden? Bekymre dig ikke for den. Vandre med Gud i Dag i lydig Tillid, og i Morgen vil han være med dig. Han vil aldrig svigte eller forlade dig.

Vil jeg blot som Barnet stole
Paa min Faders givne Ord,
Skal jeg mig i Glansen sole
Af hans Herlighed saa stor.

XII

HELLIGHED OG PLIGT

Dersom Hellighed befrier os fra Ærgrelse, saa forøger den tillige Pligtfølelsen og det personlige Ansvar. Det var hans Hjertes Hellighed, der bragte Jesus som tolv Aars Dreng til at sige til sin Moder: »Vidste I ikke, at mig bør at være i min Faders Gerning?« For ham var Verden ikke en Legeplads, men en Arbejdsmark. Hans Fader havde givet ham et Arbejde at udføre, og han maatte gøre det, inden Natten kom, hvori intet Menneske kan arbejde.

Ved dette forstaar jeg ikke, at han stadig var i fuld Aktivitet med haardt Arbejde uden nogen Hviletid eller Adspredelse. Vi ved, at han i de senere Aar gik afsides med sine Disciple for at hvile en Stund. Han tog Tid til at glæde sig over Blomsterne, til at betragte Lilierne, til at holde Øje med Spurvene, til at beskue Markens Grønsvær. Men han forsømte ikke nogen Pligt; han hverken ringeagtede eller forsømte sit Arbejde; han var ingen Spøgefugl; han var ærlig; hvad han gjorde, gjorde han godt og efter bedste Evne. Og denne Aand følger altid med Hjertets sande Hellighed.

De fleste Folk deler det Arbejde, der findes i Verden, i, hvad de kalder aandeligt og timeligt Arbejde. Det at prædike, bede, læse i Bibelen, lede Møder og lignende mener

de er aandeligt Arbejde; men det at vadske, stryge, erhverve Kundskab, bygge Huse, lave Sko, dyrke Lovstudiet eller Lægevidenskab, arbejde i Miner og paa Fabrikker, i Butikker og paa Lagere og om Bord paa Skibe kalder de for timeligt Arbejde.

Men hvorfor gøre en saadan Forskel? Det er ikke Arbejdet, men Hjertet og Hensigten, der staar bag ved Arbejdet, som Gud ser paa. Den Frelsensofficer eller Præst eller Missionær, som arbejder for den Løn, han faar, eller for den sociale Stilling, han indehar, eller for Lejligheden til at studere og rejse og uddanne sig selv, har et verdsligt Hjerte og gør sit Arbejde verdsligt; medens den Landmand, Sagfører, Vadskerkone, Kokkepige, Skomager, Minearbejder eller Stenograf, der har

et helligt Hjerte, og som udfører sit Arbejde godt og som for Herren, gør sit Arbejde helligt.

Der var en Tid, da Mennesket byggede sit eget Hus, lavede sine egne Sko, klippede sit Faar og gav Ulden til sin Hustru, som farvede, spandt og vævede det og lavede Tøj deraf til sin Husholdning. Han avlede Korn, opdrættede Dyr og tillavede Føde deraf, og saaledes levede de af Frugterne af deres eget Arbejde og uafhængig af den øvrige Verden. Men Tiderne har forandret sig. Samfundet er nu en stor Organisme, i hvilken der er tusind forskellige Beskæftigelser, og Folk maa nødvendigvis dele Arbejdet blandt sig. Gud ønsker nu, at enhver skal være trofast, hellig og lykkelig, hvor han er, og udføre sit eget Arbejde paa en

paalidelig Maade, som Jesus vilde have gjort det.

En fattig, tysk Kvinde i Massachusetts brugte at sige: »Jeg er af Guds Naade Vadskerkone og Missionær.« Hun gik til de riges Hjem for at vadske og gøre rent, og hun vidnede om Jesus alle Steder, hvor hun kom. Hun vadskede for at betale Udgifterne og prædikede Evangeliet, og hun vadskede godt, for at Evangeliet ikke skulde blive foragtet eller dadlet.

De prøvede paa at fængsle Paulus i Damaskus efter hans Omvendelse; men han blev nedladt fra et Vindue i en Kurv over Muren, og saaledes undslap han. Nogen har sagt, at muligvis en af de første Kristne havde lavet det Reb, der holdt Kurven, og at han ved at lave et godt Reb frelste Pauli Liv, og

paa den Maade, uden at vide det, hjalp Paulus i hans mægtige Missionsarbejde og Frelsenskrigen. Men hvorledes var det gaaet, om han i Ligegyldighed havde lavet et daarligt Reb, og det var gaaet i Stykker med Paulus?

Vi ved ikke, hvad Del af vort Arbejde Gud agter at bruge i sine Planer for Verdens Frelse; lad derfor det hele blive sandt og godt.

Vi er Guds Redskaber. Han er Arbejderen. Jeg tog en Økse for at hugge et Træ om; men jeg tog et Vridbor for at bore Hul i et Stykke Husgeraad, jeg vilde reparere. Jeg kunde ikke hugge Træet om med et Vridbor; ikke heller kunde jeg bore Hul med en Økse, og dog var begge disse forskellige Arbejder af Vigtighed. Saaledes har Herren forskellige Slags Arbejder, for hvilke

han maa have
bejdere.

Generalen h
og han løfter
Du opdrager
tede Drenge.
bejde eller b
lige saa stor
som Vridbore
Pligt. Gør de
ved din Side
viser, ved der
der, i dit K
Lageret eller
uden at knurr
og han vil m
gøre den til
Plan, længe e
ned, som ha
der frelste P
get, hvad di
passede Faar

mand. Paulus var Teltmager. Gideon var en Landmands Søn. Dorkas syede Klæder. Marta var Husholderske; Lukas Læge; Josef og Daniel var Guvernører og Statsmænd; i alle Livets Forhold og Pligter var de trofaste; ellers vilde vi ikke have hørt noget om dem.

Om du er tro, vil du »pryde Guds vor Frelsers Lærdom i alle Ting«; din Samvittighed vil billige dine Handlinger, og Guds Smil vil hvile over dig, og hvor beskedent end dit Arbejde maatte være, saa vil du en Dag, om du er tro til Enden, høre ham sige: »Vel, du gode og tro Tjener! du har været tro over det lidet, jeg vil sætte dig over meget; gak ind til din Herres Glæde.« Halleluja!

Sand Forfremmelse, som er fra Gud, baade i denne Verden og i

den som kommer, er Belønningen for Trofasthed i smaa og faa Ting, saavel som i store og mange, og om du har Hellighedens Erfaring, vil du være trofast.

Du maa imidlertid ikke være urolig for Belønningen. Den er for en stor Del udsat til den næste Verden. Det er din og min Pligt at være trofaste, at være trofaste til Døden. Vær overbevist om, at naar Belønningen tøver med at komme, saa vil den blive saa meget desto større, naar den endelig kommer. Gud vil paase, at den Skat, du lod ham opbevare, vil bære Rentes Rente. Hvilken Overraskelse det vil være for den Mand, der lavede Rebet, om han paa Dommens Dag finder, at han har Del i de Rigdomme, som er opsamlet ved Pauli Arbejde!

Der er imidlertid en Del af Beløn-

ningen, som aldrig vil tøve med at komme, og det er Lykke, Tilfredshed og Guds Velbehag.

Af Kærlighed jeg tjener dig
Nu, jeg er bleven fri;
Mit glade Hjerte nu har lært
Den Sandhed, der gør fri;
Et Liv i Selvforsagelse
Et Liv i Frihed er.

XIII

HELLIGHED OG BØN

Til en Konge kommer du —
Bed om store Ting da nu;
Thi hans Magts og Naades Hav
Dækker alle Slægters Krav.

Bøn er en Gaade for den Vantro; men den er en herlig Rettighed for os. En fremmed vil tøve med at nærme sig Kongen; men Kongens Barn vil sætte sig paa hans Knæ, hviske i hans Øre og udbede sig alle Slags Gunstbevisninger af ham, og han vil ogsaa faa dem; thi han er Kongens Barn. Det er Hemmeligheden ved Bøn.

Naar vi har angret vor Synd, givet os selv til Gud og er bleven født paa ny, er vi hans kære Børn, og vi har Ret til at bede til ham. Djævelen vil prøve paa at hindre os, og om vor Tro er svag, vil vi tvivle og holde os tilbage; men han indbyder os, ønsker at vi skal komme, komme med alle vore Ønsker, Sorger, Bekymringer, Byrder, Forlegenheder, ja alt. Intet, der kan interessere os, er for lille en Ting til at interessere ham. Mange Mennesker tror ikke dette; men det er en Sandhed. De tror, at Gud kun interesserer sig for store Ting; men den samme Gud, som skabte flammende Sole og mægtige Verdener, skabte ogsaa det lille Insekt og dannede Linserne i dets smaa Øjne og dets nydelige Vinger malede med straalende Kulører. Han er lige saa

meget interesseret i de smaa Fuldkommenheder som de store. Derfor kan vi bringe al Ting til ham i Bøn.

Jeg hørte en Gang en meget intelligent, gammel Kristen paa over firs Aar sige: »Jeg er indflyttet i en Lejlighed for mig selv, for at jeg kunde være alene med Jesus. Han og jeg har Husholdning tilfælles, og naar jeg taber noget, beder jeg ham om at hjælpe mig at finde det, og han gør det.« Hun havde Ret, og Folk, som tænker, at Gud ikke ønsker, hans Børn skal omgaas ham saa fortroligt, har Uret og har meget endnu at lære.

Vi bør være bestemte og bede om, hvad vi ønsker. En Kristen fortalte mig en Dag, at hun kunde komme til Gud og bede om et rent Hjerte, men ikke om en ny Klædning. Hun havde Uret. Om hun

»søger først Guds Rige og hans Retfærdighed«, saa har hun lige saa megen Ret til at fremlægge for Herren sit Behov af en ny Klædning, som af en aandelig Velsignelse. Naturligvis er aandelige Velsignelser de vigtigste og bør søges først; men Jesus ønsker, at vi skal tale til ham om alt og fremføre for ham alle vore Ønsker. Lad dette fæstne sig dybt i eders Hjerte, om I ønsker at være hellige, lykkelige og nyttige.

I lang Tid havde det ikke regnet i Ohio; Markerne var brune og forbrændte, og alt raabte om Vand. Folk var urolige og vidste ikke, hvad de skulde gøre. En Søndag forinden Prædikenen bad Finney om Regn. En, som havde hørt denne Bøn, fortalte den tre og tyve Aar efter og sagde, at den var lige saa frisk i hans Hukommelse, som om han havde

hørt den i Gaar. Finney fortalte Herren alt om deres store Nød, og blandt andet sagde han: »Vi fordrister os ikke til at foreskrive dig, hvad der er bedst for os; men du har sagt, at vi kan komme til dig som Børn til deres Fader og fortælle dig, hvad vi ønsker. *Vi ønsker Regn.* Vore Græsgange er tørre. Kvæget brøler og vandrer omkring for at søge efter Vand. Endogsaa de smaa Egern i Skoven lider som Følge af Mangel paa dette. Om ikke du sender os Regn, vil vort Kvæg dø; for vi vil ikke have noget Hø til dem til Vinteren, og vor Høst vil mislykkes. *O, Herre, send os Regn, og send den nu!* Endskønt der for os ikke er noget Tegn til den, saa er det en let Sag for dig at skaffe den. *Send den nu,* Herre, for Kristi Skyld!« Og Herren sendte den.

Før Gudstjenesten var halvt forbi, kom Regnen i saadanne Strømme, at Prædikantens Stemme ikke kunde høres, og med Taarer i Øjnene af Undren, Glæde og Taksigelse sang de:

Naar al din Naade, store Gud,
Min Sjæl beskuer ret,
Jeg bringes til at bryde ud
I Jubelsang og Pris.

Finney tog Gud paa hans Ord og turde bede om, hvad han ønskede. Han brugte at sige: »Herre, jeg haaber, at du ikke ser, at jeg kan afvises.«

Mange Folk beder om, hvad de ønsker; men Jakob fortæller os, at de ikke faar deres Ønsker opfyldt, fordi de beder ilde, for at fortære det i deres Vellyster. De ønsker at faa disse Ting for verdslig Glædes eller Gevinsts Skyld eller til syn-

dige og selviske Hensigters Opnaaelse. (Jak. 4, 3).

Hemmeligheden ved sejrende Bøn er denne, at vi elsker Jesus saa højt og er saaledes eet med ham, at vi ikke ønsker noget for at bruge det paa en Maade, som vilde bedrøve ham. Jeg ønsker et nyt Sæt Tøj. Hvorfor? For at jeg kan strutte af Vigtighed, eller for at vise mig selv frem for mine Bekendte? Nej, nej, men for at jeg kan være passende klædt i mit Arbejde for Gud. Jeg ønsker Føde. Hvorfor? For at styrke mig til syndige og selviske Glæder og Handlinger? Nej, nej, men for at ære Gud. Jeg ønsker et rent Hjerte. Hvorfor? For at jeg kan blive lykkelig og komme til Himmelen? Nej, nej, ikke det alene, men for at jeg kan ære Gud og hjælpe ham med at faa andre til at elske, tro og ad-

lyde ham. Naar jeg ønsker noget i den Aand, da kan Herren betro mig, hvad jeg beder om, for jeg vil ikke bede ham om noget, der ikke er til hans Ære. Om jeg er i Tvivl om, at noget er til hans Ære, da vil jeg bede ham kun at give det til mig, hvis han ser, det er bedst for mig.

Vi maa bede i Tro. Det er bedrøveligt og hjerteskærende at se den Maade, hvorpaa Folk tvivler paa Gud, at høre de kolde og aandløse Bønner, de fremsiger for ham! Du vilde ikke synes om, at en Ven kom og bad dig paa en saa vantro Maade om noget, som du havde lovet ham, vilde du vel? Gud er meget mere villig til at give gode Ting til os, end vi er til at give gode Gaver til vore Børn. Og vi skal komme med en levende Tro, der ikke vil lade

sig afvise. Løftet er: »Alt det, I begære i Bønnen troende, det skal I faa.« Velsignet være Herren!

Du spørger: »Hvorledes kan jeg komme i Besiddelse af Tro?« Gennem Guds Ord. Opsøg hans Forjættelser; gaa til Gud med dem, og sig med David: »Kom Ordet til din Tjener i Hu, efterdi du lod mig haabe.« Det er, hvad Finney gjorde. Han ønskede Regn, og han gik til Gud med Forjættelsen: »De elendige og de fattige lede efter Vand, og der er intet; deres Tunger forsmægter af Tørst; jeg, Herren, vil bønhøre dem. Jeg, Israels Gud, vil ikke forlade dem.«

Men vi maa ogsaa være udholdende i Bønnen. Vi maa holde fast ved Gud, og ikke slippe Taget, førend Svaret kommer, eller indtil Gud viser os, hvorfor det ikke kom-

mer. Undertiden kommer Svaret paa Bønnen straks. Den første Person, jeg husker, jeg bad med, efter at Gud havde helliggjort mig, fik Velsignelsen straks.

En Morgen bad jeg om et nyt Sæt Klæder, som jeg i høj Grad trængte til. En dyb Fred kom ind i mit Hjerte, og jeg rejste mig smilende fra min knælende Stilling, vidende, at Gud havde hørt og besvaret min lille Bøn. Hvorledes eller hvornaar Klædningen skulde komme, vidste jeg ikke. Efter Frokosten gik jeg ud, og da jeg vendte tilbage stod en Mand og ventede paa mig for at føre mig til Skrædderen, at der kunde blive taget Maal af mig til det bedste Sæt Klæder, der kunde skaffes fra hans Butik. Jeg vidste ikke Spor af dette, da jeg bad; men Gud vidste det.

Men undertiden tøver Svaret med at komme. Ved saadanne Lejligheder maa vi ikke skødesløst folde vore Hænder og mene, at det ikke er Guds Villie, men derimod ransage vore Hjerter for at være sikre paa, at Hindringen ikke er i os selv og vedblivende anraabe Gud, og i sin Tid vil Svaret komme.

Hold fast paa Gud for eders elskedes Frelse og Helliggørelse, og han vil høre og besvare eder. Kæmp med ham; giv ham ingen Ro; mind ham hver Dag om hans Løfte og dit brændende Ønske, og han maa høre og besvare dig.

En ung Mand bad for en Ven i tretten Maaneder, og tilsidst døde han uden at se ham frelst; men Gud var trofast og erindrede sit Barns Bønner, og i rette Tid blev denne

Ven omvendt og blev en Martyr for Kristus i Afrika.

Endelig bør vi iblande vore Bønner med Taksigelse, endogsaa før vi ser Svaret. »I alle Ting lader eders Begæringer fremføres for Gud i Paakaldelse og Bøn med Taksigelse,« skriver Paulus. (Fil. 4, 6). En Moder blev helliggjort ved en af Frelsens Hærs Bodsbænke og begyndte at bede i Tro for sin Datters Omvendelse. Hun bad i nogen Tid; men en Dag sagde hun: »Herre, jeg vil ikke bede om dette længere; men jeg vil takke dig for mit Barns Frelse.« Inden en Uges Forløb var Pigen frelst og er nu Officer i vore Rækker.

Hellige Folk er i livskraftig Forening og Samfund med Gud, og deres Bønner, der er inspireret af den Helligaand, vil sætte Himmelen i

Bevægelse for deres Skyld. Den eneste Grund, hvorfor de opnaar saa lidt, er da, at de beder saa lidt og med saa svag en Tro. »Man bør altid bede og ikke blive træt,« sagde Jesus. Vil du, min Ven, hengive dig selv til et Liv i glad, udholdende og tillidsfuld Bøn? I saa Tilfælde skal du blive en af Guds Fyrster paa Jorden.

Til Naadens Trone se!
Mig Løftet drager nær;
Der Jesus smiler glad til mig
Og giver Bønnen Svar.
Sjæl! bed om hvad du vil;
Du kan ej bli' for fri;
Sit Blod han jo for dig udgød;
Han giver alt til dig!

»C. G. Finneys Levned.«*) Optegnet af ham selv. Heftet 1 Kr. Indb. 1 Kr. 85 Øre.

»Børnenes Bibliotek.« Gode Smaafortællinger. Heftet 15 Øre. Indb. 35 Øre.

»Liv og Død.« En Samling Foredrag af *Fru Booth*. Heftet 25 Øre. Indb. 1 Kr.

»58 Spørgsmaal og Svar.« Samlet af *Oberst Richards*. (Indeholdende sidste Aarsregnskab). Heftet 25 Øre.

»Helliggørelse.« Af *Generalen*. Heftet 10 Øre.

»En Helliggørelsesstige.« Af *Generalen*. Heftet 5 Øre.

»Hvorledes man bliver frelst.« Af *Generalen*. Heftet 5 Øre.

»Frelsens Hærs Læresætninger.« Af *Generalen*. I Shirtingsbind 50 Øre.

*NB. De Bøger, der er mærket * kan faas i alle Boglader.*

Frelsens Hærs Bogtrykkeri, København V.

